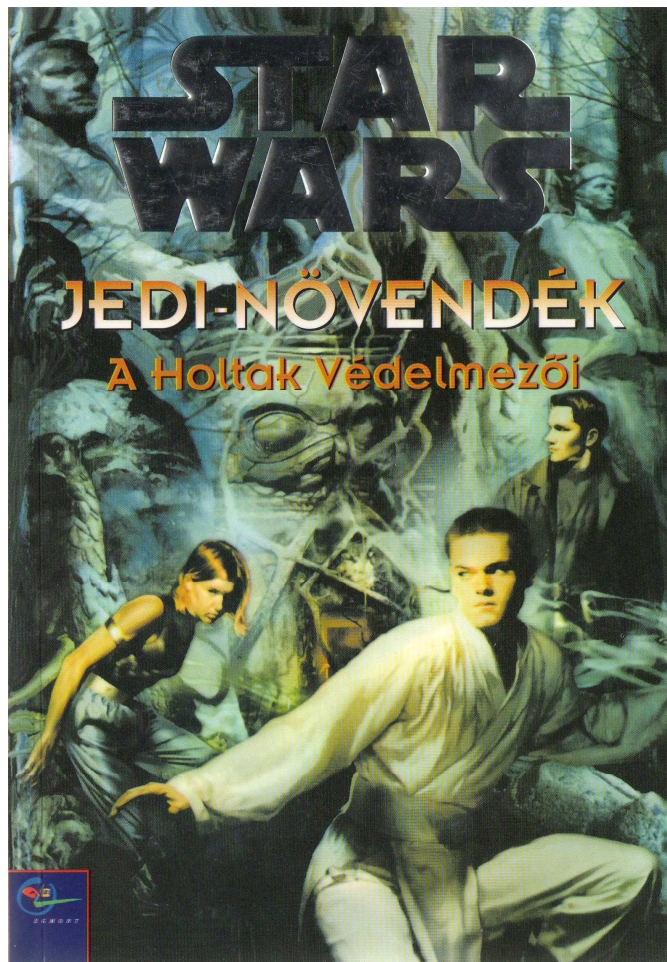

JUDE WATSON

A HOLTAK VÉDELMEZŐI

1. FEJEZET

A vadászgép Közelebb nyomult a Melida/Daan bolygó felszínéhez. Az alant elterülő egyenetlen terepen roppant méretű, ébenfekete kőépítmények emelkedtek, ajtók és ablakok nélküli óriási, tökéletes kockák gyanánt,

Obi-van Kenobi, miközben a hajót irányította, a képernyőn keresztül vizsgálta őket.

- Mit gondolsz, mik lehetnek ezek? - kérdezte Qui-gon Jinn. - Még soha nem láttam ezekhez hasonlót.

- Nem tudom - felelte a Jedi-lovag, és metszően kék szemével ő is a tájat figyelte. - Raktárak, vagy talán hadi üzemek

- Lehet, hogy radarokat rejtenek - jegyezte meg Obi-van.

- Semmit sem észlelek az érzékelőkön. De mindenestre repülünk kicsit alacsonyabban.

Obi-van lassítás nélkül közelebb vitte a hajót a felszínhez. Sziklák és növények rohantak át a képernyőn, Bár teljes sebességgel suhantak, Obi-van kézben tartotta a vezérlést. Egyetlen apró figyelmetlenség a vesztüket okozhatta volna,

- Ha még alacsonyabban repülnénk, talajmintát vehetnék a molekuláris letapogatóval - jegyezte meg szárazon Qui-gon a másodpilóta-ülésből. - Túl alacsonyan repülsz ehhez a sebességhez, padavan. Ha valami magányos sziklatömb kerül az utunkba, könnyen belerohanhatunk.

Nyájas hangon beszélt, de Obi-van tudta, hogy Qui-gon nem tűr ellenvetést, Ő Qui-gon Jedi-növendéke, és a Jedi szabályok egyike, hogy a növendék nem kérdőjelezi meg Mestere parancsát.

Obi-van kelletlenül változtatott valamelyest a vezérlésen. A hajó pár méterrel feljebb emelkedett. Qui-gon továbbra is előre figyelt; landolásra alkalmas helyet keresett. Már valahol Melida/Daan fővárosának, Zehavának a közelében jártak, és fontosnak tartották, hogy érkezésük észrevétlen maradjon.

A Melida/Daan bolygón már harminc éve véres polgárháború tombolt, Egy olyan konfliktus folytatása volt ez, amely évszázadok óta fennállt. A két háborús fél, a melidák és a daanok nem tudtak megegyezni a bolygójuk nevét illetően. A melidák Melidának, a daanok Daannak nevezték. Kompromisszumos megoldásként a Galaktikus Tanács mindkét nevet használta, perjellel elválasztva.

Minden kisebb és nagyobb városért szenvedélyes harc folyt, a területek megszerzése vagy elvesztése folytonos csatasorozatokot vont maga után. A főváros, Zehava túlnyomórészt ostrom alatt állt, mint ahogy a határvonalak is szüntelenül változtak,

Obi-van tudta, hogy Yoda Jedi-mester számított rájuk ezen küldetés sikerét illetően. Körültekintően választott a Jedik közül. Ez a küldetés fontos volt a számára. Hetekkel ezelőtt az egyik legragyogóbb tanítványa, Tahl Jedi-lovag érkezett a Melida/Daan bolygóra a béke öréként.

Tahl ismert volt kiváló diplomáciai érzékéről. A hadakozó felek már közel álltak a megegyezéshez, amikor a harcok újra fellángoltak. Tahl csúnyán megsérült, és a melidák fogságába esett.

Alig pár nappal ezelőtt Yodának sikerült egy üzenetet

váltania az eredeti kapcsolatán keresztül egy Wehutti nevű melidával. Wehutti vállalta, hogy becsempészi Obi-vant és Qui-gont a városba, és segítségükre lesz Tahl kiszabadításában.

Obi-van tudta, hogy ez a küldetés bonyolultabb és veszélyesebb, mint általában. Ez esetben nem kértek fel Jediket, hogy segítsenek megoldani a konfliktust. Nem látták szívesen őket. A legutóbbi Jedi követet elfogták, talán már meg is gyilkolták,

Mesterére pillantott, Qui-gon nyugodt, állhatatos pillantással pásztázta az előttük elterülő tájat. Viselkedése nem árulkodott sem nyugtalanságról, sem pedig aggodalomról, amelyet Obi-van észrevehetett volna,

A számos dolog közül az egyik, amit Obi-van csodált Qui-gon Mesterben, a higgadtsága volt. Azért akart a padavanná válni, mert mindenki elismerte Qui-gon bátorságát, tudását és az Erővel való kapcsolatát. És habár néha adódtak nézeteltéréseik, Obi-van mélyen tisztelte a Jedi-mestert.

- Látod azt a kanyont? - kérdezte Qui-gon előrehajolva, és odamutatott. - Ha le tudsz szállni a falak közé, ott elrejtethetjük a hajót. Bár egy kicsit szűkös,

- Meg tudom csinálni - ígérte Obi-van. A sebességet tartva lejjebb ereszkedett,

- Lassíts - figyelmeztette Qui-gon.

- Meg tudom csinálni - erősítette meg Obi-van, kivillantva a fogait. A Jedi Templomban a legjobb pilóták közé tartozott. Miért inti le őt Qui-gon állandóan?

Halálos pontossággal ráközelített a kis tisztásra. Alig egyetlen centiméterrel siklott a talaj fölött. Az utolsó pillanatban azonban - túl későn - egy szikla kiálló részét pillantotta meg. A pilótafülkét reccsenő-nyögő hang töltötte be, ahogy a hajó oldala nekifeszült. Obi-van letette a járművet, és leállította a motorokat. Nem

akart Qui-gonra nézni. Azonban tudta, hogy aki Jedi akar lenni, annak minden hibájáért vállalnia kell a felelősséget. Egyenesen a Mestere szemébe nézett.

Megkönnyebbülten látta, hogy Qui-gon szemében cinkos fény csillan.

- Még jó, hogy nem ígértük meg, hogy egyetlen karcolás nélkül visszük vissza a hajót - jegyezte meg.

Obi-van grimaszolt. A járművet Veda Királynőtől kölcsönözték a Gala bolygóról, ahol sikeresen zárták legutóbbi küldetésüket.

Amint kimásztak a hajóból a Melida/Daan sziklás felszínére, Qui-gon megtorpant.

- Rettenetes zavart érzek az Erőben ezen a világon - mormolta szinte magának. - Gyűlölet uralja ezt a helyet.

- Igen, érzem - felelte Obi-van.

- Nagyon óvatosnak kell itt lennünk, padavan.

Amikor ilyen sok ingatag érzélem zsúfolódik egy helyre, nehéz tartani a távolságot. Ne feledd, te Jedi vagy!

Azért vagy itt, hogy megfigyeld és segíts, ahol tudsz. A küldetésünk az, hogy visszavigyük Tahlt a Templomba.

- Igen, Mester.

A bozót sűrű volt és dús lombú, így könnyedén letörhettek hatalmas ágakat és eltakarhatták velük a hajót. Hogy ne lehessen látni a magasból,

Majd vállukra vették túlélőcsomagjaikat, és elindultak Zehava külvárosa felé. Az utasítás úgy szólt, hogy nyugat felől érkezzenek, és Wehutti majd egy melidák által ellenőrzött kapunál várja őket.

Poros gyalogtúra volt ez, keresztül dombokon és kanyonokon. De végül megpillantották a fallal körülvett város tornyait és épületeit. Elkerülték a főutat, nyílt

terepen maradtak, és hamarosan egy közeli szikláról tekintettek le a városra.

Miközben lefelé lépkedtek, Obi-van az elhagyott külvárost pásztázta. Nem látott embereket az utcákon. Csupán egyetlen bejárat volt a városba, amelyhez a főút vezetett. A vastag fal egyhangúságát egy őrbódé törte meg, amelyben lézerágyúk meredeztek az út felé irányítva. Két magas elhárítótorny szegélyezte az őrbódét. A fal mögött látszottak a merdek dombokon álló város épületei és utcái. A fal közelében egy hosszú, alacsony építmény húzódott, fekete kőből, ajtók és ablakok nélkül.

- Az ott egy kisebb változata azoknak a négyszögletes épületeknek, amelyeket a levegőből láttunk - alapította meg Obi-van.

- Valamiféle katonai építmény tehet - bólintott Qui-gon... - És azok az elhárítótornyok azt jelentik, hogy sugárelnyelő pajzs van bennük. Ha megpróbálnánk engedély nélkül behatolni, cafatokra lőnének.

- Mit tegyünk? - kérdezte Obi-van. - Nem mehetünk közelebb, csak akkor, ha megbizonyosodunk arról, hogy Wehutti ott van.

Qui-gon előhúzta a hátizsákjából az elektronikus látcsövet, majd az őrbódéra irányította.

- Rossz hírem van - szólalt meg, - Daan zászlót látok. Ez azt jelenti, hogy az egész város a daanok fennhatósága alatt van, de legalábbis a kapu mindenképpen.

- És Wehutti melida - sóhajtott Obi-van, - Szóval nincs mód bejutni.

Qui-gon sietve visszahúzódott, nehogy észrevegyék. Az elektronikus látcsövet visszacsúsztatta a zsákjába.

Mindig van egy út, padavan - mondta. - Wehutti azt mondta, nyugatról közelítsük meg a várost Ha követjük

a városfal kerületét találhatunk őrizetlen területet. Talán valahol figyel minket. Ha elég messze távolodunk az őrtoronytól, közelebb kerülhetünk.

Kihasználva a sziklák árnyéka által nyújtott fedezéket, Obi-van és Qui-gon kellő körültekintéssel haladtak a városfallal párhuzamosan. Amikor kikerültek az őrbódé látószögéből, közelebb óvakodtak a falhoz. Qui-gon éles szeme végigpásztázta a fal minden méterét, kutatva valamiféle törés után. Obi-van tudta, hogy Mestere az Erőt használja fel az előttük lévő út feltérképezésére, remélve, hogy talál valahol egy rést a pajzsban. Obi-van megpróbálta ugyanazt tenni, de csupán az ellenállás halvány pislákolását érzékelte.

- Várj! - szólalt meg hirtelen Qui-gon. Megállt, és feltartotta az egyik kezét. - Itt van egy rés az energia-pajzsban.

- Ott van egy másik fekete építmény - mutatott előre Obi-van. A hosszú, alacsony épület a fal mellett állt, a város felőli oldalon.

- Még mindig nem tudom, mik azok, de javaslom, kerüljük el őket - jegyezte meg Qui-gon. – Felmászunk a falra ott, a fák közelében.

- Szükségünk lesz az Erőre - állapította meg Obi-van ahogy szemügyre vette a magas falat.

- Igen, bár egy karbon kötél is megteszi – válaszolta Qui-gon mosolyogva. Letette a zsákját, majd fölé hajolt, és kotorászni kezdett benne. - Szükségünk lesz a tiedre is, padavan.

Obi-van közelebb lépett Mesteréhez, lekanyarította válláról a hátizsákot, és a földre dobta. A bakancsának váratlanul csengve nekicsapódott valami. Lenézett, és egy fémdarabkát pillantott meg, amelyről lerúgott egy kevés port.

- Nézd, Mester! - mondta, - Nem tudom, mi ez a...

Nem volt módja befejezni a mondatot. Energiarácsok emelkedtek ki a földből váratlan gyorsasággal, és csapdába ejtették őket. Mielőtt megmozdulhattak volna, a fémtalapzat szétcsúszott, ők pedig alázuhantak egy végtelennek tűnő mélységbe.

2. FEJEZET

Obi-van valamiféle fémalagútban zuhant. Megpróbálta lassítani esését a sarkával, de azok csak csikorogtak az egyenetlen fém felszínen. A sebessége egyre nőtt, és ahogy előre bukfencezett, beverte a fejét az alagút szélébe, majd végül kizuhant a mocskos talajra.

Kábultan hevert egy pillanatig. Qui-gon azonnal összeszedte magát kezében a fénykardjával. Obi-van fölé állt felkészülve arra az esetre, ha meg kellene védenie.

- Jól vagyok - nyögte Obi-van, amint a feje kissé kitisztult. Talpra ugrott, és közben előrántotta a fénykardját. - Hol vagyunk?

- Valamiféle cellában - válaszolta Qui-gon. Sima durácél falak vették körül őket. Nem volt sem rés, sem nyílás, amit Obi-van láthatott volna.

- Csapdába estünk - állapította meg. Hangját visszaverték a falak, és síron túlinak hangzott.

- Nem - mondta Qui-gon halkan. - Egynél több bejárata van ennek a cellának.

- Honnan tudod?

- Mivel nem mi vagyunk az elsők, akik beleestünk. Qui-gon megvizsgálta a szűk cellát, a fénykardját használva világításként.

- A cső, amelyen leszánkáztunk, ütött-kopott, és a port más lábnyomok is felkavarták. A többieket is kivit-

ték innen valahogyan, hiszen lehetetlen lenne azon az úton kirángatni innen bárkit is, amin idejutottunk. Ezt a csapdát csak elfogásra építették, nem gyilkolásra. Lennie kell egy másik ajtónak. Különben is - tette hozzá -, nincsenek csontok, sem más maradványok. Ez azt jelenti, hogy bárki tette ide ezt a csapdát, elviszi belőle a foglyokat.

- Végül is... - motyogta Obi-van. A gyomra üres volt, és azt kívánta, bárcsak lett volna ideje enni, mielőtt elhagyta a hajót. - Elveszítettem a túlélőcsomagomat. A felszínen maradt.

- Az enyém szintén - felelte Qui-gon. - A fénykardjainkat fogjuk használni.

Obi-van sokkal inkább az élelemre gondolt a túlélőcsomag említésénél, semmint a világitásra, de követte Qui-gon példáját, és felkapcsolta a kardját. Odatartotta a közeli falhoz, és vizsgálgatni kezdte. Közben dolgozott, érezte, ahogy az Erő mozdul közöttük és betölti a teret.

Tisztán látott minden szabálytalanságot a látszólag sima Falakon. Egy rejtett illesztéket keresett, és biztosra vette, hogy most már találnak egyet. Mindössze annyi dolga volt, hogy megbízzon az Erőben.

Tanoncként a Templomban zavarba ejtette az Erő. Tudta magáról, hogy Erő-érzékeny - hiszen emiatt választották ki gyermekként ezért vitték a Templomba tanulni. Ám tanulmányai idején gyakran megfoghatatlannak és megbízhatatlannak találta az Erőt. Képes volt megcsapolni, de nem mindig, amikor akarta. És amikor sikerült, nem tudta uralni.

Qui-gon mellett megtanulta, hogy nem az Erő uralása a feladata, hanem hogy csatlakozzon hozzá. Mostanra rábízhatta magát az irányítására, és abban is bízhatott, hogy erőt ad és éleslátást. Kezdte érteni, milyen mélyen

lűktet, milyen folyamatos a jelenléte. Mint Jedi, állandóan hozzáfért. Ez volt a legnagyobb adomány, amit el tudott képzelni, hogy kaphat.

- Itt - mondta Qui-gon csendesen.

Obi-van először nem látott semmit. Aztán felfedezett egy apró, hajszálvékony repedést a fal sík felületén. Qui-gon a rés fölé helyezte a kezét.

- Természetesen a zárszerkezet a túloldalon van - tűnődött hangosan. - Feltételezem, robbanásálló. De azt hiszem, még sohasem ejtettek itt csapdába Jedit ezelőtt.

Obi-van és Qui-gon együtt irányították fénykardjaik nyálábját az ajtó körvonalaihoz. A kardok átvágták a fémet, amely úgy kunkorodott hátra, mint egy zsenge zöld levél. Keskeny nyílás tárult fel előttük.

Qui-gon kipríselt magát a nyíláson, Obi-van követte. Alacsony, keskeny alagútban találta magát, amely egy számára végtelennek tetsző ürbe vezetett. Szuroksötét volt, olyan sötét, hogy még árnyékok sem látszottak. Még a fénykardjaik ragyogását is elnyelni látszott az abszolút sötétség.

Megálltak, és hallgatóztak, de egyetlen hang sem rezgett a térben. Obi-van még a saját lélegzetvételét sem hallotta, nemhogy Qui-gonét. A Jediket arra is kiképezték, hogy lelassítsák a légzésüket, nehogy zajt csapjanak vele, és ezt még feszült helyzetben vagy kényszer alatt is megtudták tenni,

- Azt hiszem, egyedül vagyunk - Súgta Qui-gon. A hangjai visszhangzott, megerősítve Obi-van abbéli hitét, hogy egy széles, nyitott térben vannak.

Óvatosan haladtak előre, fénykardjaikat védekező pozícióban tartva. Obi-van érezte, amint izzadság-cseppek kigyóznak le a tarkóján. Valami nagyon rossz volt itt. Érezhetően.

- Az Erő sötét - morogta Qui-gon, - Haragos. Nem érzek élő Erőt itt.

Obi-van bólintott. Ő nem tette volna rá az ujját, hogy mit érez pontosan, Qui-gon azonban képes volt érzékelni. Valami mélyen gyökerező gonoszság uralkodott itt, és ő sem érezte az élő lűktetést maga körül.

Obi-van lába egy szegélybe ütközött, amit azonban nem látott. Hogy el ne essen, kinyújtotta a kezét, és egy kőoszlopnak támasztotta. A másodperc ezen ezredrésze alatt, míg megszakítóira koncentrálását, jobb felől egy mozdulat villanását érzékelte.

Megperdült, a kardját magasra tartotta. Egy harcos tűnt fel, gyorsan feléje lendülve a mély sötétségből, fegyverével egyenesen Obi-van szívére célozva.

3. FEJEZET

Obi-van felszökkent, kardja előrehasított. A fénycsóva nem ért sem húst, sem csontot; akadálytalanul keresztülhaladt az alakon.

Obi-van meglepetten perdült bal felé, hogy egy újabb támadást indítson, Qui-gon azonban leállította.

- Nem harcolhatsz ilyen ellenfél ellen, padavan – mondta.

Obi-van közelebből szemügyre vette. A harcos, fedezte fel, hologram volt.

Váratlanul egy hang morajlott fel.

- Quintama vagyok, a Melidai Felszabadító Hadsereg parancsnoka.

A hologram leengedte az oldala mellé a fegyverét.

- Holnap elkezdődik a Zehavai Huszonegyedik Csata. Daan ellenségeinket egyszer és mindenkorra pusztulásra fogja ítélni, és kivívjuk dicsőséges győzelmünket. Visszaszerezünk a várost, amit ezer évvel ezelőtt alapítottunk. Minden melida békében fog élni.

- Zehavai Huszonegyedik Csata? - suttogta Obi-van Qui-gonnak.

- A város számos alkalommal gazdát cserélt az évek folyamán - jegyezte meg Qui-gon. - Nézd a fegyverét. Régi modell. Ötvenévesnek saccolnám vagy még többnek.

- Alig várom a teljes, dicsőséges győzelmet - folytatta a szellemszerű alak. - De fennáll a lehetőség, hogy

a győzelem kivívásakor meghalok. Szívesen fogadom a haláloamat, éppúgy, mint a feleségem, Pinani, aki mellettem harcol. De a gyermekeimre... - A zengő hang habozott egy pillanatig. - A gyermekeimre, Reneire és Wunanára hagyom az ősök emlékét, akiknek sorsában osztoztam, és hátrahagyom a daanok által hosszú idő óta tartó üldöztetések történeteit. Láttam, amikor megölték az apámat, és én bosszút állok a haláláért. Láttam a falumat éhen halni, és most bosszút állok a szomszédjaimért. Emlékezzetek rám, gyermekeim. És emlékezzetek, mit szenvedtem a daanok kezétől. Ha meghalok, vegyétek fel a fegyveremet, bosszuljátok meg a haláloamat, ahogy én is megbosszultam a családomat.

Hirtelen eltűnt a hologram.

- Azt hiszem, nem tette meg - mondta Obi-van.

Leguggolt egy síremlékhez. - Meghalt abban a csatában.

Qui-gon a következő sírkökhöz lépett. Egy hatalmas arany golyót helyeztek a mellette lévő oszlop tetejére. Ráhelyezte a tenyerét. Azonnal egy másik hologram emelkedett fel, mint egy szellem.

- Akkor idéztem elő az első hologramot, amikor megbotlítottam - magyarázta Obi-van.

A második hologram nő volt. A tunikája szakadt volt és mocskos, haja rövidre nyírt. Egy erőlandzsa volt nála, egy lézerfegyver a derekára szíjazva, egy másikat pedig a combján viseli.

- Pinani vagyok, Quntama özvegye, és a nagy hősök, Bicha és Tiraca lánya. Ma este bevonulunk Bin városába, hogy elégtételt vegyünk a Zehavai Csataért. A készleteink kimerültek, fegyvereink elhasználódtak. A legtöbbünk elesett a dicsőséges csatában, amelyben visszaszereztük szeretett városunkat, Zehavát a

könyörtelen daanoktól. Nincs már sok esélyünk megnyerni ezt az ütközetet, de küzdeni fogunk az ellenséggel, aki üldöz bennünket, az igazságért, és a bosszúért. A férjem a szemem láttára halt meg. Az apám és az anyám akkor veszítették életüket, amikor a daanok bevonultak a falunkba, összeterezték az embereket, és megölték őket. És ahogy mindig is kértelek benneteket gyermekeim, Renei és Wunana, ne feledjétek el bennünket. Folytassátok a harcot! Bosszujátok meg ezt a hatalmas szörnyűséget! Értetek halok meg.

A hologram szertefoszlott. Obi-van a következő fejfához lépett.

- Renei és Wunana meghaltak három év múlva, a Huszonkettedik Zehavai Csatában - szólalt meg. – Alig voltak idősebbek nálam.

Megfordult, és tekintete Qui-gonéval találkozott.

- Miféle hely ez itt?

- Egy mauzóleum - felelte a Jedi-lovag, - Egy hely, ahol a holtak nyugszanak. De itt, a Melida/Daanon az emlékek még mindig élnek. Nézd!

Qui-gon az oszlopok talpzata előtt felhalmozott ajándékokra mutatott, amelyeket csak most vettek észre. A virágok frissek voltak, a cserepeket és a vízzel teli poharakat pedig nemrég feltöltötték.

Végigsétáltak a folyosón, síremlékek sorait hagyva maguk mögött, és egyik hologramot a másik után aktiválták. A hatalmas, visszhangzó tér megtelt a halottak hangjaival. Generációk mesélték el vérről és bosszúról szóló történeteiket. Beszámolókat hallottak egész falvak éhezteséről, majd lemészárlásáról, arról, hogy gyermekeket szakítottak ki az anyák karjai közül, tömeges kivégzésekről, és kényszeres menetelésekről, amelyek szenvedéssel, de legtöbbször halállal végződtek.

- A daanok igencsak vérszomjas népnek tűnnek - jegyezte meg Obi-van. A szenvedésről és haldoklásról szóló beszámolók úgy érintették, mint egy mély seb okozta, egyre növekvő fájdalom.

- Melida mauzóleumban vagyunk – emlékeztette Qui-gon. - Kíváncsi lennék, mit mesélnek a daanok.

- Olyan sok halott van - ingatta a fejét Obi-van. – De nem tisztázott, miért harcoltak. Csata csatát követ, mindig az előző csata megbosszulásából ered. Mi a valódi ellentét?

- Talán már el is felejtették - mondta Qui-gon. – A gyűlölet a csontjaikban tenyészik. Most már azért harcolnak, hogy szerezenek pár méternyi területet, vagy, hogy megbosszulják a száz évvel ezelőtt történt sérelmeiket.

Obi-van megborzongott. A nyirkos, hideg levegő a csontjáiig hatolt. Úgy érezte, el van vágva a galaxis többi részétől. A világa lecsorgott ebbe a fekete, árnyékos, vértől, bosszútól és haláltól terhes térbe.

- A küldetésünk még el sem kezdődött, és máris egy életre szóló szenvedést láttam.

- Van néhány világ, amelynek sikerült évszázadok óta békében élni, padavan. - Qui-gon tekintete szomorú volt. - De attól tartok, nagyon sok látott olyan szörnyű háborúkat, amelyek generációk emlékezetében hagytak mély hegeket. Mindig így volt.

- Nos, én most már eleget láttam - biccentett Obi van. - Keressük meg a kivezető utat.

Sietősen indultak el, maguk mögött hagyva a síremlékeket, a kijárat után kutatva. Végül fényt láttak maguk előtt. Egy ajtó volt, amely áttetsző anyagból készült, és fehér ragyogást bocsátott ki magából.

Qui-gon megnyomta a kijárat jelzőfényét, mire nagy megkönnyebbüléssel szinte kizuhantak a gyenge nap-

sütésbe. Egyelőre azonban árnyékban maradtak, és mielőtt továbbmentek volna, átvizsgálták a közvetlen környezetükül.

A mauzóleum egy hegy ormára épült. Előttük egy meredek domb emelkedett, amely egy kinyúló sziklában végződött. A baljukon egy ösvény kerteken vezetett keresztül, míg a jobb oldalukon fal magasodott.

- Azt hiszem, azon az úton kellene elindulnunk - mutatott Obi-van az ösvényre,

- Szerintem is - válaszolt Qui-gon, de habozni látszott, éles szeme az előttük álló meredek hegyoldalt vizslatta. - Csak hogy én...

Váratlanul felporzott a homok Obi-van lába előtt.

- Orvlövészek! - kiáltotta Qui-gon. - Fedezékte!

4. FEJEZET

A lézernyalábok a kinyúló szikla teleiéről érkeztek. Obi-van és Qui-gon felszökkentek a jobb oldalukon emelkedő falra. Kőtörmelék pattogott és repkedett, ahogy a sugáryalábok becsapódtak a falba. Qui-gon egy ezredmásodperc alatt egyensúlyt talált, és felmérte, mi van alattuk. Aztán leugrott, Obi-van pedig közvetlenül mögötte.

Egy szűk területen értek talajt, ahol irányítópánel-szerkezetek zümmögtek. Falak vették körül őket három oldalról, a negyedik oldalon pedig a mauzóleum épülete állt. Csapdában lettek volna, ha itt kezdik el lőni őket, de legalább a lézerfegyverek előtt jelenleg takarva voltak. Qui-gon sebtében azon is eltűnődött, hogy az orvlövészek talán megúnják a dolgot, és elmennek.

Sajnos azonban, hosszú élettapasztalata során az orvlövészek még soha nem unták el a várakozást, és soha nem mentek el.

Qui-gon megvizsgálta a szerkezetet.

- Valószínűleg az épület hűtő- és fűtő egységeihez tartoznak - állapította meg, miközben a lövések folyamatosan záporoztak a fejük körül.

- Legalább kikerültünk a tűzvonalból - motyogta Obi-van.

- Attól tartok, nagyobb problémánk is van - folytatta Qui-gon, és lehajolt, hogy szemügyre vegyen egy fém tartályt. - Tele van proton üzemanyaggal. Ha a

fegyverekkel eltalálják, innen a hajónkig fogunk vissza-
repülni.

Aggodalmas pillantást váltott Obi-vannal. Meg kellett mutatniuk magukat az orvlövészeknek. Nem maradhatnak itt, hogy folytassák a fegyverek előli rejtőzködést.

- Nézzük meg, mi van a fal túloldalán - javasolta Qui-gon, arra a falra célozva, amelyről leugrottak.

Obi-van és Qui-gon magukba gyűjtötték az Erőt. Amikor Qui-gon megérette, hogy az Erő növekszik és körülöttük lüktet, ugrott, együtt Obi-vannal. Miközben a levegőben lebegve sietve felmérték, mi van a túloldalon, a fegyvertűz fokozódott körülöttük. Qui-gon a fénykardjával térítette el a lövedékeket.

A földre zuhantak.

- Túl mély az a szakadék, hogy beleugorjunk - jelentette Obi-van. - Gondolod, sikerülhet?

- A talaj puhának tűnik - mérlegelte Qui-gon. - Ez segíthet a földet érésünkben, de ha mocsaras, akkor gondban leszünk. Nem akarjuk, hogy az ingovány elnyeljen minket. Ne feledd, hogy Melida/Daan felszíne eléggé kiszámíthatatlan.

- De legalább meglepjük az orvlövészeket - vonta le a következtetést Obi-van. - Nem számítanak arra, hogy ezt megkockáztatjuk.

- Megkerüljük a sziklát, és felmászunk a másik oldalon, így további meglepetést okozunk majd nekik - bólintott Qui-gon. - A bozót majd fedez bennünket. Nem fogják tudni, melyik utat választottuk, és valószínűleg nem is számítanak rá, hogy megtámadjuk őket.

- Az egyetlen lehetőség. Mester, ha visszaugrunk a fal fölé, és akkor eltűnhetünk azon az ösvényen. A kertek majd fedezéket nyújtanak. Qui-gon pár pillanatig a következő lépésüket fontol-

gatta. Míg a lehetőségeket vette számba, azon gondolkodott, hogyan működhetnének Obi-vannal egy egységként. Habár időnként a kapcsolatuk kissé dőcögősnek bizonyult, ha bajba kerültek, a ritmusuk eggyé vált, a gondolataik összepasszoltak. Nagyra tartotta padavanja azon képességét, miszerint minden szinten képes jól működni. Még a legnagyobb stressz alatt is képes terveket szőni, számba venni a lehetőségeket és mérlegelni az esélyeket, mi több, még viccelni is van ereje.

- Ha a kerteket választjuk, elveszítjük a meglepetés erejét - jelentette ki végül. - Sose feledd, padavan: amikor létszámförlényben vannak ellened, a meglepetés a legjobb szövetségesed. Próbáljuk meg a szakadékot.

A lövedékek a fémfelületen csattantak, Qui-gon pedig aggódva pillantott a protontartályok felé.

- Azt hiszem, itt az ideje, hogy induljunk. Ne feledd, ott van az a cserjesor, közvetlenül a lejtő aljánál, a túloldalon. Olyan hosszú próbálj ugrani, amekkorát csak bírsz.

Qui-gon az Erőért nyúlt. Mindig ott volt, készen arra, hogy a Jedi-lovag megcsapolja. Társa volt, sokkal inkább, mint Obi-van. Elképzelte az ugrást, amit végre kell hajtania. Semmi sem lehetetlen az Erő közelében. A teste azt teszi, amit tennie kell.

Olyan távolra hátráltak, amennyire csak lehetett, hogy kellően neki tudjanak futni. Aztán három hosszú lépés, és elrugaskodtak. Könnyeden ugrottak át a falat - az Erő és a mozdulat segítségével átvitorláztak a levegőben, keresztül a meredek lejtőn, le a szakadékba.

Qui-gon érezte az ingoványos talaj megsüllyed a talpa alatt, amint földet ért, de nem merült el. Kicsivel mögötte Obi-van is lágyan érkezett.

- Siess, padavan!! - sürgette.

Sár nyaldosta a bakancsaikat, akadályozva őket a haladásban, és szinte küzdeniük kellett, hogy megkerüljék a sziklát. Hallották a fegyverropogást, majd egy protongránát tompa robbanását. Qui-gon megfordult. A gránát kicsivel hibázta el a fallal körülvett területet. Ha valaki pontosan eltalálná a proton tartályt, az igazán sokat segítené rajtuk. Egy robbanás jó fedezetet nyújtana a sikeres támadáshoz.

Végre elérték a szikla ellentétes oldalát. A sziklás talaj itt élesen emelkedett felfelé. Meredeken kellett mászniuk, de a talaj legalább szilárd volt.

Obi-van gyorsan és fáradhatatlanul haladt mellette, fizikális erejét erős akarata is meghaladta. Ahogy idősebbé válik, majd megtanulja a mozgás kecsességét is. Qui-gon ebben biztos volt.

Lassítottak az iramukon, ahogy közelebb értek a domb tetejéhez. A meglepetés nem csak hasznos, de szükséges is. Elképzelni sem tudták, hány orvlövészt találnak odafenn.

Amikor már a csúcs közelében jártak, Qui-gon jelt adott, és térdre ereszkedtek. Aztán lehasaltak, és kúszva tették meg a maradék távolságot. Qui-gon egy sziklacsoport fedezékébe irányította tanítványát, a csúcs legszélén.

Négy orvlövész hasalt egymás mellett a szikla peremén, fegyvereikkel a mauzóleumra célozva. Nem rossz esély egy Jedinek - gondolta Qui-gon.

A legnagyobb csendben húzta elő a lézerkardját, s Obi-van Követte a példáját. Qui-gon biccentésére mindketten felugrottak, és ugyanabban a pillanatban aktiválták a kardjukat. Olyan halkan mozdultak, mint egy suttogás.

Qui-gon a legnagyobb, legerősebb kinézetű orvlövész felé lendült, míg Obi-van ahhoz a lövészhez

ugrón, akinél egy vastagsövű puska volt. Egyetlen csapással két darabbá metszette a puskát.

Qui-gon lecsapott a legnagyobb termetű lövész fegyverére, mire az kiesett gazdája kezéből. A férfi oldalra hengeredett, hogy elkerülje a következő csapást és közben Qui-gon felé rúgott. A rúgás betalált, Qui-gon bordáiba fájdalom mart. A Jedi még jobban meglepődött, amikor észrevette, hogy ellenfele félkarú.

A harmadik lövész vibropengével támadt Qui-gonra. A Jedi-lovag balra perdült, hogy elkerülje a pengét, és közben lefelé csapott lézerkardjával, hogy lefegyverezze támadóját. Obi-van a negyedik lövészre vetette magát és lerúgta fegyverét a szikláról.

Qui-gon hátrabukfencezett, amint a félkarú lövész tüzet nyitott rá abból a fegyverből, amelyet egy, a bokájára erősített tokból húzott elő. A lövedék épp hogy elhibázta. A második lövész, aki elveszítette a pengéjét, egy proton kézigránát dobott Qui-gon felé. A Jedi-lovag elugrott előre, mire a gránát átesett a szikla fölött.

Qui-gon megperdült, hogy lefegyverezze félkarú ellenfelét, de váratlanul hatalmas robbanás rázza meg a testét. A gránát eltalálta a protontartályt. Qui-gon érezte a bőrét égető tűzforró levegőt. Jedi reflexei segítettek neki talpon maradni. Obi-van szintén felkészülten állta a robbanást. A negyedik lövész azonban nagyot ordítva elvesztette az egyensúlyát, és átzuhant a szikla peremén. Egy gyökeret azonban sikerült megmarkolnia zuhanás közben, és visszahúzta magát. Obi-van föléje hajolt, készenlétben tartva a kardját arra az esetre, ha meg kell védenie magát.

Qui-gon félkarú ellensége ismét szilárdan tartotta a fegyverét. Valamivel idősebb lehetett Qui-gonnál. Plasztik vértete alatt a teste sovány volt, de erős. Szintetikus hús fedte a fél arcát. Qui-gon arra kő-

vetkeztetett, hogy mostanában lett az arcára téve, amióta nincs lehetőség élű hús beültetésére.

A félkarú férfi szeme Qui-gon fegyverére villant, és felnevetett.

- Csak nem ez az a híres lézerkard, amelyről már olyan sokat hallottam?

Qui-gon meglepetten tapasztalta, hogy társalogni kezd azzal a férfival, aki egy pillanattal előbb még elszántan próbálta megölni őt, és bólintott.

- Jedi! - vigyorgott a férfi. - Azt hittük, daanok vagytok!

Qui-gon még mindig nem engedte le a kardját

- Lazíts, Jedi - mondta a férfi, és leeresztette a fegyverét, - Anyáink erejére és apáink hősiességére mondom, ez nem trükk! Én vagyok a kapcsolatotok, Wehutti. Végre mégis itt vagytok!

5. FEJEZET

- Nekünk azt mondták, Zehava külső kerületében találkozunk - jegyezte meg Qui-gon. miközben kikapcsolta a lézerkardját.

- Bocsánatot kérek, amiért nem vártam ott rátok – mondta Wehutti előrelépve, hogy üdvözölje őket. – Az üzenet, amelyet a Templomból kaptam, sérülten érkezett. Az alávaló és gonosz daanok szinte állandóan zavarják a kommunikációt. Küldtem egy választ, hogy készen állok találkozni a Jedi képviselőkkal, remélve, hogy további információt is kapok. Most abban a szektorban vagyunk, amelyet a daanok elraboltak tőlünk a Huszonkettedik Csatában. Míg bosszút nem állunk, ők ellenőrzik a város külső körzeteit. Itt lapulok három napja, remélve, hogy rátok talállok.

Kinyújtotta a tenyerét, hogy helyi szokás szerint üdvözölje őket. - Te vagy Qui-gon.

- Ez pedig a tanítványom, Obi-van Kenobi - biccentett a Jedi-mester.

Obi-van kissé meghajtotta a felsőtestét Wehutti felé. Örült, hogy megtalálták az összekötőjüket. Még csak alig egy órája tartózkodtak a Melida/Daanon, és az máris kiderült, milyen megbízhatatlan hely ez a bolygó.

Wehutti bemutatta a bajtársait: Moahdi, Kejas és Herut. Herut megérintette fájó csuklóját és haragosan

pillantott Obi-van felé, aki megpróbált barátságosan visszanézni.

Úgy tűnik, szerencsések vagyunk, hogy megtaláltunk benneteket - jegyezte meg Qui-gon. - Ha a daanok ellenőrzik a külső kerületeket, meglepő, hogy ilyen sokat kockáztattatok.

Wehutti barátságos arca megkeményedett.

- Mélyen tiszteli őseink bátor lelkére, meg kell védelmeznünk a Tanúbizonyosság Termét.

- Tanúbizonyosság Terme? - visszhangozta Obi-van.

Wehutti a fekete monolit épület felé intett, ahol Obi-van és Qui-gon barangoltak nem sokkal ezelőtt.

- Ez az a hely, ahol dicsőséges halottaink hősi emlékeit tároljuk. Mindannyian harcosok és hősök voltak. Ha a hitvány daanok megtalálnák a módját, lerombolnák a legszentebb helyeinket. Meg kell mutatnunk nekik, hogy nem léphetnek be oda.

- Szóval a melidák és a daanok még mindig háborúznak - jegyezte meg Qui-gon.

- Jelen pillanatban tűzszünet van – helyesbített Wehutti. Egy kört rajzolt a homokba bakancsa orrával, majd egy nagyobb kört az előző köré. - A vérszomjas daanok kiköltöztették a melidákat a házaikból, és ide gyűjtötték őket, a Belső Középpontba. - A belső körre bókótt. - A barbárok körülvesznek bennünket a külső körön, De a győzelem eljön egy napon. Visszafoglaljuk Zehavát. Tömről tömbre haladunk kifelé.

Qui-gon a földön heverő fegyverre pillantott.

- Tűzszünet van, és ti mégis löttetek.

- Az a nap, amikor leteszem a fegyvert, Melida felszabadulásának napja lesz - jelentette ki Wehutti csendesen.

- És mi a helyzet Tahl Jedi-lovaggal? – kérdezte Qui-gon, - Vannak híreid róla?

- Beszéltem a melida vezetőkkel - biccentett Wehutti. Arra a döntésre jutottak, hogy egy Jedi nem segíthet az ügyünkön. Némi egyezkedésre szükség lesz, de minden bizonnyal a ti gondjaitokra bízák majd.

- Ez jó hír - nyugtázta Qui-gon.

- De most mennünk kell - folytatta Wehutti. - Itt nem biztonságos. Éppúgy, mint mártír őseink, mi sem vagyunk biztonságban egyetlen pillanatban sem.

Moahdihoz, Kejashoz és Heruthoz fordult.

- Gyűjtsetek össze a fegyvereket! Próbáljátok megkeresni a puskát is odalenn. Találkozunk a Középpontban.

Három társa elsietett, de mielőtt eltávolodtak volna tőlük, még összeszedték a vibropengét és a szétvágott puskát is. Wehutti felvette a saját pisztolyát, és visszatette a tokjába.

- Nagyon ki vagyunk fogyva a fegyverekből - magyarázta a Jediknek. - Még a sérült fegyvereket is hasznosítjuk a bosszúállás napjának érdekében.

- A gyógyászati eszközök is fogytán vannak? - kérdezte Qui-gon.

- Attól tartok, nincsenek már plasztik protézisek sem - mutatott hiányzó karjára. - Néhányan szerencsések voltak, és kaptak belőlük, de a legtöbbünknek nem jutott. A legutolsó zehavai csata óta mindenből kifogytunk, és a kormánynak nincs pénze pótolni azokat. De így is minden rendben van. Népem elégedettsége többet ér a fájdalomcsillapítóknál.

Qui-gon megérintette a pontot, ahol Wehutti megütötte.

- Valóban minden rendben van veled - biccentett a férfi felé, aki pár pillanattal ezelőtt még az ellenfele volt.

Wehutti elindult a sziklás lejtőn kifelé, és az ösvényen vezette őket tovább, amely házak mögött kanyargott.

egy park szélén. A parkot vadászgépek és suhanók roncsai borították.

- A daanoknak sem lehet több pénzük - jegyezte meg Qui-gon.

- A legutolsó háború csődbe vitte mindkét oldalt - felelte Wehutti derűsen, - Legalább egyenlőek vagyunk.

Két sárga lemezlapot nyújtóit át a Jediknek.

- Arra az esetre, ha megállítanának. Hamisított daan igazolványok. De reméljük, nem állítanak meg.

Wehutti kanyargó sikátorokon, majd házak hátsó kertjein vezette keresztül őket, aztán le apró utcácskákon, és tetők fölött. Ha embereket pillantottak meg, épületek árnyékába húzódtak, vagy egyszerűen az ellenkező irányba fordultak. Finom eső kezdett szemerkélni, távol tartva a legtöbb embert az utcákról.

- Jól ismered a várost - jegyezte meg Qui-gon.

- Fiatalemberként ebben a körzetben éltem - húzta el a száját Wehutti. - Most pedig tilos ide jönnöm.

Végül egy elhagyatott területre érkeztek. Az épületek lebombázva álltak, az ablakok betörve.

- Ez volt a melida határszakasz - magyarázta Wehutti. - Most a daanok fennhatósága alá tartozik, de senki sem él itt. Túl közel van a melida területekhez.

Végigsiettek az utcán. Előttük magas kerítés húzódtott, két védelmi őrtorony szegélyezte. Ágyúik az utcára irányítva meredtek előre.

- Ne aggódjatok! - nyugtatta meg őket Wehutti. - Az örök ismernek engem.

Áthaladtak az ellenőrző ponton, Wehutti pedig barátságosan intett az öröknek, Azok tisztelettel szalutáltak neki válaszképpen. Obi-van megfigyelte, hogy idősebbek voltak, talán már hatvanas éveikben jártak. Túl öregnek tűntek ahhoz, hogy örök legyenek.

Amikor végre melida területre értek, Obi-van meg-

próbált lazítani, de az idegei még mindig feszültek voltak. Éppolyan nyugtalanságot érzett, mint daan területen. Talán a komoly örvénylés miatt volt, amelyet az Erőben érzékelt. Qui-gon mellette lépkedett, arcán közömbös kifejezéssel. Obi-van azonban tudta, hogy mestere éber és nagyon is figyel.

Barikádok és ellenőrző pontok emelkedtek csaknem minden háztömbnél. Látható volt az itt lezajlott harcok nyoma: puskalövedékek és kézigránát robbanások himlőhelyezték az épületeket, a legtöbb pedig romokban állt. Mindenki, akit az utcán láttak, rejtegetés nélkül viselte fegyvereit. Hasonló lehetett azokhoz a bolygókhöz a távoli galaxisban, amelyekről csak hallott, és ahol nem voltak törvények.

- Más Tanúbizonyosság Termekeit is láttunk, amikor Melida/Daan fölött repültünk – közölte Qui-gon Wehuttival.

- A bolygónk neve Melida - javította ki Wehutti barátságos hangon, - Nem kötjük össze ősi hagyományainkat a mocskos daanokkal. De, igen, még a daanoknak is vannak Tanúbizonyosság Termeik. Tanúbizonyossága a hazugságaiknak, mi így mondjuk. Mi, melidák, minden héten meglátogatjuk az őseinket, és meghallgatjuk a történeteiket. Elvisszük a gyermekeinket, így tartjuk életben a daanok igazságtalanságai miatti szenvedéseink történetét. Senki sem felejt. Soha senki sem fog felejtetni.

Obi-vant szinte megfagyasztották Wehutti zord szavai. Még ha a daanok olyan kegyetlenek is, mint ahogy mondja, hogyan képesek folytatni a hadviselést csatáról csatára, miközben darabonként pusztítják el a világukat? Látható, hogy Zehava valaha gyönyörű város lehetett. Most pedig romokban áll. Ezeknek a hatalmas Tanúbizonyosság Termeknek az építésével a törté-

nelmüket tartják életben, és közben s Civilizációjukat rombolják le...

És van még valami más is, ami nincs itt rendben - gondolta Obi-van. Valami, ami ott lebegett a gondolataiban, és amit sehogyan sem tudott a helyére tenni.

Obi-van tekintete elgondolkodva siklott végig a melidák egy csoportján, akik egy kávéház előtt ücsörögtek. Az étterem ablakai be voltak törve, és tűz rongálta meg a belső teret is, de a tulajdonos székeket és asztalokat tett ki a folyosón kívülre. Néhány virágágyásban ragyogó piros virágok próbáltak derűt vinni a lebombázott épület komor hangulatába.

Obi-van hirtelen rájött, mi zavarta eddig. Senkit sem látott az utcákon a húsz és ötven közötti korosztályból. Legnagyobbbrészt, az utcák idősekkel és hozzá hasonló korúakkal voltak tele. Nem látott egyetlen férfit vagy nőt aki Qui-gonnal egyidős lehetett, kivéve Wehutti. Még a többi orvlövész is idősebb volt jutott eszébe. A középkorúak dolgoznak, vagy gyűlésen vannak?

- Wehutti - öntötte kíváncsi gondolatait szavakba Obi-van. - Hol vannak a középkorúak?

- Halottak - közölte a férfi kerekén.

Még Qui-gon is meglepődött.

- A háború kiirtotta a középkorúakat?

- A daanok irtották ki a középkorúakat – helyesbített Wehutti kemény tónusban.

Obi-van ugyanezt a megfigyelést tette a daan szektorban is, de inkább nem említette Wehuttinak. Nyilvánvaló, hogy a daan-gyűlölet oly mélyen beleivódott Wehutti elméjébe, hogy nem képes látni az érem másik oldalát.

Amint elhaladtak a lebombázott kávézó mellett, Obi-van meglátott egy falfeliratot egy részlegesen 'lerombolt falon. A szavakat lángoló vörös festékkel firkálták oda:

AZ IFJAK GYŐZNI FOGNAK! MINDANNYIAN GYŐZNI -FÖGUNK!

Befordultak egy sarkon, és keresztülhaladtak a szomszédos területen, amely egykoron igencsak virágozhatott. Ahogy álhaladtak a barikádokon és egy kellemes téren, Obi-van újabb falfirkákra lett figyelmes. Ugyanazt tartalmazták, mint a kávézó falán lévő felirat.

- Kik azok az Ifjak? - kérdezte Wehuttitól, és a falfirkára mutatott - Valamilyen szervezett csoport?

- Csak kölykök, akik bolondoznak - vetette oda Wehutti rosszallóan. - Nem elég, hogy daanok által lerombolt házakban és kertekben kell élnünk, a saját gyermekeink is megcsúfítják a közvetlen környezetünket. De itt is vagyunk!

Megállt egy egykori luxusvilla előtt. Szilárd dúracél falat emeltek köré. A fal tetején elektromos vezetékeket helyeztek el. Az ablakokat betáblázták, és Obi-van biztos volt benne, ha valaki megérinti őket, áramütés éri. A villa mostanra erődítménnyé vált

Wehutti megállt a kapu előtt, és belenézett az íriszleolvasóba. A kapu feltárult, és a férfi inteti nekik, hogy lépjenek be.

Fallal körülvett udvarra jutottak. A ház előtt egy állványt pillanthatnak meg, amely tele volt fegyverekkel.

- Attól tartok, itt kell hagynotok a lézerekardjaitokat - sajnálkozott Wehutti. Lecsatolta saját fegyvereit a tartóikról. - Ez melida központ. Fegyvermentes zóna.

Qui-gon egy szemvillanásnyit habozott. Obi-van várt, mit fog tenni a mestere. Egy Jedi soha nem válik meg a lézerekardjától.

- Sajnálom, de ha megszegitek ezt a szabályt, az egyezkedés rosszul végződhet számotokra - próbálkozott Wehutti békülékeny hangon. - Bizonyítékra van

szükségük a bizalmatokat illetően, hiszen ti is azt kéritek tőlük. De ez a ti döntésetek.

Qui-gon lassan lecsatolta a lézerkardját, majd Obi-van felé biccentett, hogy tegye ugyanazt. Az állványra tette, majd elvette Obi-vantól az ő fegyverét, és a sajátja mellé csúsztatta.

Wehutti elégedetten mosolygott.

- Most már biztos vagyok benne, hogy simán fog zajlani. Erre gyertek.

Qui-gon intett Obi-vannak, hogy menjen előre, míg ő megigazította köpenyének ráncait, hogy szorosabban simuljanak a testéhez. Wehutti közvetlenül mögöttük haladt.

A folyosó sötét volt, a kőpadlót lyukak pötytyözték. Wehutti egy balra nyíló szobába vezette őket. Sötét textíliát aggattak az ablakok elé, kizárva ezzel minden fényt. Az egyik sarokban lévő lámpa bocsátott ki némi fényt, amely elgyengült a sötét árnyakban. Obi-van férfiakat és nőket vett ki a sötétben, akik egy hosszú asztalnál ültek a szemközi fal előtt. Úgy tűnt őket várták.

- A Melida Tanács - suttogta Wehutti. - Ők szabályozzák a melidák életét.

Egy kattanással bezárta maguk mögött a nehéz ajtót. Obi-van hallotta, ahogy a zár a helyére ugrott. Qui-gonra pillantott, megpróbálva leolvasni Mestere arcáról ugyanazt a nyugtalanságot, amit ő is érzett.

- Visszatértem, bajtársak - jelentette be Wehutti most már fennhangon. Széttárta a kezét Obi-van és Qui-gon felé. - És két újabb Jedi túszt hoztam dicsőséges ügyünk javára!

6. FEJEZET

Wehutti még alig fejezte be a beszédét, amikor Qui-gon mozdult. A fénykardját már aktiválva tartotta a kezében, mielőtt a Wehutti arcán sugárzó önelégült vigyor kifakulhatott volna. Qui-gon megpördült, és Wehutti válla felé vágott. Ugyanabban a pillanatban odadobta Obi-vannak a kardját, és csak remélhette, hogy a fiú felkészülten várta.

Qui-gon számított Wehutti árulására. Nem volt szüksége az Erőre ahhoz, hogy tudja, Wehutti csapdába csalja őket. Ösztönei már azelőtt megsúgták neki, mielőtt elérték a Belső Középpont kapuját. Amikor Wehutti arra kérte őket, hogy hagyják a kardjukat a bejáratnál, Qui-gon csak színlelte azt, hogy habozik. Előre látta ezt a kérést, és már jó előre tervet készített ellene, Nem volt nehéz elrejtetni köpenye ráncai közé a titokban visszavett kardokat. Még az okos emberek is csak azt látják, amit látni akarnak. Wehutti már előre veregette saját vállát, amiért olyan leleményes volt, hogy csapdába csalta a Jediket.

Wehutti elzuhant a csapást követően, és haraggal vegyes fájdalommal sikoltott fel. Obi-van ugyanebben a pillanatban aktiválta a kardját,

- Az ajtó! - kiáltotta Qui-gon, és védekezésre készen állt. ha az asztalnál ülők támadásba lendültek volna. Néhányan félig felemelkedtek, de a melidák nagy része túlságosan meglepődött ahhoz, hogy reagáljon.

Hallotta, amint Obi-van lesújt a zárra. Két harcos, egy férfi és egy nő, gyorsabban reagált a többiekénél. Fegyverrel a kezükben indultak Qui-gon felé.

Váratlanul felgyulladt a világítás. Valószínűleg Obi-van kapcsolta fel, miközben az ajtóval küzdött. Jobb volt nem sötétben harcolni, még ha a Jediket kiképezték is erre a képességre,

Qui-gon elnyomta a meglepettségét, amikor meglátta a melida harcosokat. Mindegyiküknek komoly sérüléseik voltak. Látott szintetikus hússal fedett arcokat és fedetleneket úgyszintén, és éppúgy plasztik végtagokat is. Ketten a csoportból légzőmaszkot viseltek.

A melidák és a daanok aprólékosan pusztították egymást.

Ez azonban csupán egy elillanó gondolat volt, és olyan gyorsan távozott, ahogy jött. Qui-gon tudta, hogy a veszedelemre kell összpontosítania. Kivédte a lövedékeket, miközben Obi-vanhoz ugrott, aki ekkorra könnyedén szétolvasztotta a zárat. Az ajtó nyitva állt. Obi-van és Qui-gon a szobából a folyosóra menekültek.

Előttük azonban döngő léptek közeledtek, amelyek megtorpanásra készítették őket. Vörös fény villogott állhatatosan a falon, és táblák csúsztak le a bejárat ajtóik elé.

Valaki aktiválta a némariasztást - állapította meg Qui-gon.

Azon az ajtón soha nem jutnánk ki - figyelmeztette Obi-van.

Sarkon fordultak, és a folyosón rohanva hátsó ajtó után kezdtek kutatni. Tudatában voltak annak, hogy már nincs sok idejük, míg a maradék melida katonák is megérkeznek.

Amint a folyosó különböző pontjai mellett elrohanták, elektromos figyelmeztető hangok szólaltak meg.

- Helyzetjelző érzékelők! - kiáltotta Qui-gon - Nyomon tudnak követni bennünket. Pontosan tudják, hol vagyunk!

A folyosó végén megerősített ajtó állt. Qui-gon balra fordult, és az első szeme elé kerülő ajtót kinyitotta. Ha lehetséges, egy ablakon át is kijuthatnának.

A szobának magas mennyezete volt, és telepakolták mindenféle felszereléssel: áramkörökkel, navigációs komputerekkel érzékelő alkatrészekkel, szétszedett droidokkal.

Qui-gon az ablakhoz rohant. Elektromos csíkok rácsolták be az ablaktáblát. A biztonsági berendezés mindenféle létformát és fegyvert távoltartott. Azonban egy Jedi lézerkardjának ez nem okozhatott gondot. Qui-gon egyetlen csapással átvágta a rácsot, elég nagy rést alakítva ki ahhoz, hogy átugorhassanak rajta. Majd ugyanezt tette az ablaktáblával is.

- Gyerünk, padavan - sürgette Obi-vant.

A fiú könnyedén szökkent át a résen, Qui-gon pedig követte. Egy fallal körülvett, és megerősített udvaron találták magukat. A falat könnyedén meg lehetne mászni - vette számba a lehetőségeket Qui-gon. Túl könnyedén.

- Gyerünk, Qui-gon - mozdult Qbi-van türelmetlenül.

- Várj!

Qui-gon közelebb lépett a falhoz. Leguggolt, és sietve szemügyre vette.

- Alá van aknázva - közölte a fiúval. – Hőérzékeny robbanóanyag. Ha felmászunk vagy átugorjuk, az infraérzékelők felrobbantanak minket az égig.

- Tehát csapdában vagyunk.

- Attól félek, igen - válaszolta Qui-gon, miközben agya lázasan vette sorra a lehetőségeket. Vissza kell menniük a rnelida erődbe, és kiverekedni magukat.

Nincs sok idejük. A katonák másodperceken belül kitalálják, hol vannak.

Qui-gon megperdült és felemelte a lézerkardját egy fémes neszre. De nem melida harcosok tűntek fel. A nesz a talaj felől érkezett. Egy kicsiny szennyecsatorna rostélyát tölték el a helyéről.

Apró, mocskos kéz nyúlt ki a nyílásból, és hívón intett.

Obi-van zavartan nézett Qui-gonra.

- Mit tegyünk?? - suttogta.

Fémes hang szállt fel a rostély alól.

- Ne zavartassátok magatokat, beszélő droidok!! Csak vitassátok meg nyugodtan! Én várok. Tömérdék időnk van.

Qui-gon kiabálást és futás zaját hallotta közeledni az erőd felől. Most már bármelyik pillanatban feltűnhettek a katonák az ablakban,

- Gyerünk! - intett Obi-vannak.

Megvárta, míg padavanja becsusszant a nyíláson, majd ő maga is vakon követte, lábai először csak kereszték, majd meg is találták egy lefelé vezető létra fokait. Remélve, hogy nem követ el hibát, Qui-gon lemászott.

7. FEJEZET

Obi-van bizonytalannak érezte az útját lefelé a roskadozó létrán. Az utolsó fokról bokáig érő vízbe lépett. Qui-gon követte, szokásos, ámbár egy ilyen nagy természetű emberhez képest meglepő ruganyossággal.

Lehetetlenség volt megállapítani, hogy a megmentőjük fiú-e vagy lány. Az alak csuklyás tunikát viselt, mocskos ujjait pedig az ajka elé tartotta. Majd felemelt ujjával a fejük fölé mutatott. A mozdulat jelentése érthető volt. Ha nem maradnak teljes csendben, az örök a felettük lévő szinten meghallhatják őket.

A léptek odafenn közben hangossá váltak, a hangok pedig mérgesen, de kitaróan csengtek. A Jedik megmentője megfordult, és nagyon lassan elindult a vízben, olyan óvatosan emelve és süllyesztve a lábait vissza a vízbe, hogy egyetlen csobbanás sem hallatszott. Obi-van követte a példáját. Lágyan, halkán haladtak előre a csatornában.

A falakat szétforgácsolódott gerendák dúcolták alá. Obi-van aggódva vette őket szemügyre. A csatorna nem tűnt túl biztonságosnak számára. De mégiscsak javulást jelentett ahhoz képest, ha arra gondolt, hogy egy többszörösen megerősített erődítményből tellett volna kiverelkednie magát.

Amint megnövekedett közöttük és a lejárát között a távolság, gyorsabb tempót vettek fel. Úgy tűnt, mérföldeket gyalogoltak keresztül a csatornán, küszködve a

vízzel és a szennyel. Néha a víz a térdük felé ért. A megmentőjük régi szennyecsatornákon vezette keresztül őket, amelyek szörnyű szagokat árasztottak. Obi-van igyekezett legyűrni az émelygését. Úgy tűnt, megmentőjüknek fel sem tűnt a szag, és továbbra is kitartóan, határozott iramban haladt.

Végül megérkeztek egy hatalmas, boltozatos terembe, amelyet Különböző, falra szerelt ragyogó rúd világított be. A talaj itt már száraz volt, a levegő pedig érezhetően frissebb. A helyiséget derékszögű kódobozok "tarkították, amelyeket moha lepett be, a falakon pedig még több moha futott végig.

- Síremlékek - morogta maga elé Qui-gon. - Egy régi temetkezési hely.

Az egyik sírkő, amelyről letakarították a mohát, halvány fényt árasztott a sötétségben. Zsámolyokat állítottak fel körülötte. Egy csapat fiatal fiú és lány - néhányuk ugyanolyan korú, mint Obi-van, néhányuk fiatalabb - ült mellette, és evett tálakból, egy összetákoltszálról,

Egy magas, rövidre vágott hajú fiú vette észre az érkezésüket, és felállt.

- Megtaláltam őket - közölte a megmentőjük.

A fiú biccentett,

- Legyetek üdvözölve, Jedik!! - szólalt meg ünnepélyesen. - Mi vagyunk az Ifjak.

Körülöttük hirtelen megmozdulni látszott a fal. Alakok öltöttek fiú- és lányformát, amint előtűntek az árnyékból és a sírok mögül, hogy körülöttük gyűljenek össze,

Obi-van megdöbbenve nézett szét az arcok között. A legtöbbjük sovány volt, és rongyokat viselt. Mindannyian házilag eszkábált fegyvert hordtak övbe- vagy vállra akasztható tokokban. Kíváncsian meredtek a Jedikre, és meg sem kíséreltek udvariasnak mutatkozni.

A magas fiú előrelépett. Sérült plasztik mellvértet viselt.

- Nield vagyok. Én vezetem az Ifjakat. Ő pedig Cerasi,

A megmentőjük hátradobta a csuklyáját, és Obi-van végre megállapíthatta, hogy egy vele egykorú lány az. Vörös haja rövidre volt ugyan vágva, mégis rendezetlenül állt, Kicsiny arcát hegyes áll zárta be. Világoszöld szeme, mint a kristály, még ebben a sötét boltozatos helyiségben is ragyogott.

- Köszönjük, amiért megmentettetek bennünket - hajtotta meg felsőtestét Qui-gon. - És most megtudhatjuk, miért tettétek?

- Biztosítékai lehettek egy háborús játszának - vont vállat Nield. - Mi azt szeretnénk, ha a játszma végre befejeződne.

- Falfirkákat láttam, amelyek az Ifjakat hirdették - kezdte Obi-van. - Ti melidák vagytok vagy daanok??

Cerasi megrázta a fejét.

- Mi mindenki vagyunk - mondta, és büszkén emelte meg az állát.

És ti akarjátok beszüntetni a háborút? – kérdezte Qui-gon.

- Most tűzszünet van - jegyezte meg Obi-van.

- A háború újra elkezdődik - legyintett Nield. - Holnap, a jövő héten... mindig így történik. Még az öregek között a legöregebbek sem emlékeznek, mi volt az eredeti sérelem. Nem emlékeznek, miért tört ki a háború. Csak a csatákra emlékeznek. Archivumokat tartanak, és egyszer egy héten elmennek, hogy megemlékezzenek a vérről, amely kiontatott. És azt akarják, hogy mi is velük tartsunk.

- A Tanúbizonyosság Terme - bólintott Obi-van.

- Igen, pénzt pazarolnak azokra az épületekre,

miközben a városok körülöttünk megszuvasodnak - fröcsögte a szavakat megvető hangszúllyal Nield. - Míg a gyerekek éheznek és a betegek meghalnak, mert nincs megfelelő orvosi ellátás. A melidák és daanok egyaránt hatalmas földterületeket használnak fel, és nem marad már hely farmokat létrehozni, mivel a földeket felszántja a háborúskodás, vagy éppen egy újabb háború előkészítéséhez van szükség rá.

- És mégis mindig folytatják a háborút - tette hozzá Cerasi. - A gyűlölet soha nem áll meg.

- És kit védenek a mi dicsőséges vezetőink? - kérdezte indulatosan Nield. - Csak a halottakat.

A sírok irányába intett.

- Halottak mindenütt Melida/Daanon. Már nem maradt hely, ahová tehetjük őket. Ez egy régi temetkezési hely, és nagyon sokan vannak még felettünk is. Az Ifjak az életet akarják. Ezért akarjuk visszaszerezni a bolygót. A középgenerációnak vége... a szüleink meghaltak. Akik még megmaradtak, azok csatlakoztak az öregekhez, és folytatják a harcot. Mostanra a lapulás és a szabotázsakciók a taktika, amióta a fegyverzet és a lőszer elfogyott a legutóbbi nagy ütközetben.

- És alig maradt néhány vadászgép – folytatta Cerasi. - A melidák és a daanok abba ölik a pénzüket, hogy fegyvergyárakat hozzanak létre, még több fegyver gyártására. Kényszerítik a gyerekeket, hogy a gyárakban dolgozzanak. Kényszerítenek mindenkit, aki betöltötte a tizenégyet, hogy lépjen be a hadseregbe. Ezért jöttünk le a föld alá. Vagy ez, vagy a halál.

Obi-van végignézett a körülöttük összegyűlt fiúk és lányok arcán. Abból a kevésből, amit a bolygón tett rövid tartózkodása alatt látott, tudta, hogy Cerasinak és Nieldnek igaza van. Az idősebbek lerombolták a

bolygót. Az időtálló erkölcsi törvényeket az eljövendő generáció már nem akarta megtartani. Még a gyermekeket is feláldozták a gyűlölet oltárán. Obi-van csodálta őket, amiért küzdeni akartak.

Ezért mentettünk meg titeket Wehuttitól - magyarázta Nield, - A Háborús Tanács túszként akart felhasználni kettőtöket, hogy kényszerítsék a Jedi Tanácsot a melida kormány uralomra helyezésére. Azt remélték, hogy kényszeríteni tudnak titeket arra, hogy Coruscant Szenátusa előtt az ő érdekükben beszéljete.

- Akkor nem ismerik a Jediket - jegyezte meg Qui-gon.

- Ő nem Tud semmit - lépett előre egy kis termetű fiú, és félig-meddig viccesen folytatta. - Hiszen csak egy melida.

Nield olyan sebességgel lendült előre, mint egy pisztoly lövedék. Két Kezét a fiú nyaka köré fonta, és fölemelte a talajról. A fiú lábai eszeveszetten rugdostak, ahogy Nield a torkát szorongatta. A fiú szeme kétségbeesetten nyílt tágira. Gyötrelmes, fuldokló hangokat hallatott, és megpróbált levegőt juttatni a tüdejébe. Nield még keményebben kezdte fojtogatni.

Qui-gon előrelépett, de ebben a pillanatban Nield engedett a szorításán. A fiú tátogva a földre zuhant.

- Nem tűrök meg itt ilyen beszédet - jelentette ki a fiú indulatosan. - Soha. Mi vagyunk mindenki, Towan, ezért három napig a Kettes Csatornában alszol.

A fiú bólintott, és kezét védekezően a torkára szorítva eloldalgott a többiek háta mögé, majd eltűnt az árnyékban.

- Segítünk meghatározni a helyet, ahol Tahlt fogva tartják - folytatta Nield nyugodt hangon a beszélgetést, mintha mi sem történt volna. - De nektek is segítenetek kell nekünk.

Obi-vannak vissza kellett fognia magát, hogy ne kiabálja: Hát persze, hogy segítünk! Ezt azonban a Mesterének kellett kimondania. Soha, egyetlen küldetésben sem találkozott üggyel, ami ilyen lett volna. Azért küldték ide őket, hogy megmentsék Tahlt, de ha biztonságga tudják folytatni a küldetését a béke követeként, akkor azt is megtehetik. Az egész galaxis jól felfogott érdeke, hogy stabilizálják a bolygó helyzetét. Nield olyan ajánlatot tett nekik, amivel a küldetésüket a lehető legjobban teljesíteni tudják, és még az elsődleges célt is elérik. Qui-gon szavaira várt. Minden arc a boltozatos helyiségben várakozóan fordult a magas, markáns Jedi-lovag felé.

- Már beszélünk a melidákkal - kezdte Qui-gon óvatosan. - És beszélünk veletek. Da még nem kaptunk pontos képet arról, mi folyik itt. Nem ígérhetek segítséget nektek, amíg nem láttam valamit a daanokból.

Pár másodperc alatt elültek Qui-gon szavai. Aztán Nield arcát haragos lángok borították el.

- Látni akarsz valamit a daanokból?? – kérdezte kihívóan. - Én daan vagyok. Gyertek velem, Majd megmutatom, hogy a daanok sem jobbak a melidáknál. És nem is rosszabbak.

8. FEJEZET

Ismét Cerasi vezette őket át a csatornákon, messze attól az iránytól, ahol lejöttek, és a daan terület felé haladtak.

- Cerasi jól ismer minden lépést ezekben a csatornában - magyarázta Nield, miközben a lány mögött haladtak. Korábbi haragja olyan gyorsan szállt el, amilyen gyorsan érkezett. - Ő volt az első, aki lejött ide élni.

- Miért hagyta el a fenti életét? - kérdezte Qui-gon.

- Láta, hogyan mennek a dolgok, akárcsak én - felelte Nield. - Nincs számunkra élet ott fenn. Idelenn szenny van és mocskok, de van remény is.

Fogai felfehérlettek a sötétségben, ahogy elmosolyodott.

- Talán furán hangzik számotokra, de itt boldogabbak vagyunk.

- Egyáltalán nem hangzik furán - sietett a válasszal Obi-van,

Az Ifjak erősítették meg a csatornákat? – kérdezett tovább Qui-gon. - A munka újnak látszik.

Nield bólintott, majd átréselte magát egy szűk nyíláson, hogy aztán megvárja őket az új csatornában.

- Mi csináltuk, darabról darabra. A csatornákat a Tizenharmadik Zehavai Csata alatt építették. A daanok meghosszabbították a víz- és szenny-csatornákat, és betörték a földalatti temetkezési helyekre a Tizedik

Háború folyamán, titokban, éjjel végezve a munkálatukat, és betörtek a melida szektorba. Ekkortól lett megosztva a város észak és dél között. Azt a csatát megnyerték.

- És aztán a Tizenkilencedik Zehavai Csata alig hat hónappal később kezdődött - vette át a szót Cerasi. Aki eddig csendben hallgatta a beszélgetést, - A csaták sosem érnek véget. Sosem fognak véget érni, csak ha mi beavatkozunk,

Cerasi megtorpant. A kőben lévő kis mélyedésből fény szűrődött ki felettük,

- Itt,

Qui-gon a csatorna ívelt mennyezetét tanulmányozta.

- Hol?

Cerasi lecsatolt egy összetekert megerősített kötelet a derékszíjáról. Szakszerű mozdulatokkal dobta fel a kötelet, csuklójának egyetlen lendítésével, és rátekerte egy kampóra, amely a mennyezet vakolatába volt beágyazva. Cerasi megrángatta a kötelet, majd Qui-gonra pillantott, és rámosolygott,

- Ne aggódj, ez még téged is megbír.

Felmászott a kötélre, egyik kezét rakva a másik után. Amikor már majdnem elérte a mennyezetet, elfordult a kötélről, és beleakasztotta az ujját a kőben lévő részbe. Ott maradt egy pillanatra, arcát a lyukhoz tartva.

- Tiszta a levegő - jelentette halkan. Eltolta magát, és meredeken elfordult, elhajlítva a testét, míg majdnem teljesen fejjel lefelé függött. Kihasználva a helyzetét, lábával erősen megrúgta a követ. Az kimozdult a helyéről, mire második rúgásával teljesen eltolta a kődarabot az útból. Qui-gon hallotta a tompa puffanást, ahogy a kő a talajhoz koppant felettük. Következő fordulásával Cerasi könnyedén akasztotta be lábait a nyílásba, majd a testét behajlítva feltornászta magát a felső szintre.

Az egész művelet talán harminc másodpercet vett igénybe. Qui-gon őszintén csodálta a lány hajlékonyságát és erejét.

Cerasi ledugta a fejét.

- Semmiség.

Egyikük a másik után húzta fel magát a kötélen, majd tolt fel a testét a nyíláson. Ők ugyan nem voltak olyan fűrgek, csendesek és kecsesek, mint Cerasi, de megcsinálták,

Qui-gon egy raktárhelyiségben találta magát, amely egy szervizépületben kapott helyet, egy elhagyatott épület hátsó részében. Találó hely volt a csatorna lejárata ide elrejtteni,

Innentől Nield mutatta az utat, mivel ő ismerte a daan szektort.

- Ne aggódjatok - nyugtatta a Jediket, - Daan vagyok, és nagyon sokan ismernek. Nagyobb biztonságban vagytok daan területen. Legalább a daanok nem akarnak benneteket túszul ejteni.

Ezen alkalommal Qui-gonnak volt ideje közelebből tanulmányozni a daan szektort. Nem látszott sok különbség a Belső Középponttól. Elhagyatott, lebombázott épületek. Barikádok. Élelmiszerhiány a boltokban. És mindenféle emberek, akik mindennapjaikat élték, mellkasukra, csípőjükre és bokájukra erősített ócska, sérült fegyverekkel. Nem látott sok arcot húsz és hatvan év között,

- Valaha gyönyörű város volt - jegyezte meg Nield szomorúan. - Láttam rajzokat és hologramokat. Hétszer építették teljesen újjá. Amikor nagyon fiatal voltam, még voltak fák és virágok, és emlékszem egy múzeumra, amelynek semmi köze nem volt a hatottakhoz.

- Öt éve még nem voltak torlaszok - folytatta Cerasi halkan. - A daanok és a melidák mindkét szektorban

vegyesen éltek. Néhányan teljesen egymás szomszédságában. Aztán elkezdődött a Huszonötödik Zehavai Csata.

- Mi történt a szüleiddel, Cerasi?? - kérdezte Obi-van.

Cerasi arckifejezésében még Qui-gon is nehezen olvasott. Úgy tűnt, azon vívódik, megossza-e velük történetének ezen részét.

- A gyűlöletük elpusztította őket, éppúgy, mint másokat. Az anyám akkor halt meg, amikor egy orvlövész rajtaütést vezetett. A bátyámat vidékre küldték dolgozni egy lőszergyárba. Azóta sem hallottam róla.

- És az apád?

Cerasi arca kisimult, és szelídebb vált.

- Meghalt- mondta színtelen hangon.

Itt a történet - gondolta Qui-gon. Mindegyik Ifjúnak van egy hasonló, ébredt rá, tele fájdalommal és tragédiával, túl hamar elveszített szülőkkel és szétfúzott családokkal. Ez a kapocs közöttük.

Qui-gon kék vizet pillantott meg maguk előtt. Lesétáltak egy széles körúton, átugorva hatalmas árkokat, ahová valamikor protontorpedók csapódtak be.

- Ez itt a Weir-tó - mutatta Nield. - Amikor kicsi voltam, ide jártam úszni. Majd meglátjátok, mit tettek vele a daanok.

Ahogy közelebb értek, a kék folt két épületnyi szélességűre növekedett, és így már látható volt a folyó igencsak nagy mérete. Szép táj tehetett volna, ha nincs ott a két alacsony, vaskos feketekő-épület, amely a víz felett látszott lebegni, hullámtörő oszlopokon.

- Egy újabb Tanúbizonyosság Terem - mondta Nield utálkozva. - Ez volt az utolsó megmaradt vízfelület ezer kilométeres körzeten belül. Most senki sem élvezheti, csak a halottak.

A szél belekapott Nield hajába, ahogy a tájat szemlélte. Undorodó pillantását egyfajta szomorúság lágyította meg, és Qui-gon el tudta képzelni, hogy azon régi fürdözések egyikének emléke került felszínre benne. Hirtelen szinte megütötte az a tény, hogy milyen fiatalnak látszott Nield. A föld alatt a viselkedése idősebbnek mutatta, mint Obi-van, de nagyjából egyidősek lehettek.

Qui-gon Cerasira pillantott. Vékony, kicsiny arca sápadt volt majdhogynem beesett, de felfedezhető volt benne az egykor gondtalan kisgyermek. Mindannyian olyan fiatalok - gondolta sajnálkozva. Túl fiatalok ahhoz a célhoz képest, amit feladatuk tűztek ki maguk elé – jobbá tenni a rossz évszázadokat és megmenteni a feszültségektől és vihályoktól terhes világot.

- Gyerünk! - intett Nield. - Nézzük, mit mondanak a boldog halottak!

Sarkon fordult, a többiek pedig követték. Belépett a köajtón, és sietve végigment a folyosón, emlékművet emlékmű után hagyva. Egyik hologramot a másik után aktiválta, de sehol sem állt meg, hogy végighallgassa a történetet. A hangok betöltötték az óriási termet, és a bosszúról és gyűlöletről szóló történetek a falak között visszhangoztak. Nield futni kezdett, és egyik gömböt a másik után nyomkodva keltette életre a szellemeket.

Végül megállt az előtt a hologram előtt, amelyet utolsónként aktivált. Egy magas férfi volt vállig érő hajjal, páncélban.

- Micae vagyok, Garthi Terandi fia az Északi Vidékről - kezdte a hologram. - Még csak kisfiú voltam, amikor a melidák lerohanták Garthot, és táborokba terelték a népet. Nagyon sokan meghaltak, többek között...

- És miért tették ezt a melidák, te bolond? - gúnyolta Nield a férfit, túlkibálva a halottak névsorát, - Talán, mert a daan katonák az Északi Vidéken megtámadták a

településeket figyelmeztetés nélkül, ezeket gyilkolva meg? A harcos története közben továbbment,

- ...és az anyám meghalt azon a napon, anélkül, hogy találkozott volna ismét az apámmal. Apám meghalt a nagy Alföldi Csatában, megbosszulva a melidák Északi Hadjáratakor elkövetett gonoszságokat...

- Ami egy évszázaddal azelőtt történt! - csúfolódott Nield.

- ...és ma csatába indulok három fiammal.. A legkisebb fiam még túl fiatal hogy velünk tartson. Úgy fogok harcolni ma, hogy neki soha többé ne kelljen küzdenie...

- Arra ugyan várhatsz! - hurrogtá le Nield.

- Az igazságot keressük, nem a bosszút. És ezért fogunk győzelmet kivívni. - A harcos felemelte az öklét, majd a béke jelét nyitotta ki belőle,

- Hazugok és bolondok - kiáltotta Nield, és hirtelen elfordult a hologramtól- Menjünk innen. Nem bírom tovább elviselni a hülye hangjukat.

Kisértáltak a friss levegőre. Szürke felhők gyülekeztek felettük, és a tó vize is majdnem olyan feketének látszott, mint a fekete épület, amely hosszú árnyként fölötté lebegett. Nehéz lett volna megmondani, hol végződött az épület és hol kezdődött a víz.

- Látod? - fordult Nield Qui-gonhoz. - Sosem fogják abbahagyni. Az Ifjak ennek a világnak az egyetlen reménységei. Ismerem a Jedik bölcsességét. Látnod kell, hogy a mi ügyünk igaz. Nem érdemlünk meg egy lehetőséget?

Nield arányló szeme szenvedéllyel égett. Qui-gon Obi-vanra pillantott. Láta, hogy nem csupán megmozdítottak benne valamit Nield szavai, de mélyen fel is kavarták,

Ez nyugtalanná tette. Habár egy Jedi szívét meg lehet érinteni, a feladata az, hogy elfogulatlan és nyugodt maradjon. A helyzet ebben az esetben bonyolult és ingatag, Tiszta elmére lenne szükségük, hogy irányítani tudják. Az ösztönei azt súgták, jobb, ha nem foglal állást.

De itt van Tahl kérdése. Az ő megmentése az elsődleges feladat. Nield a segítségét ígerte. Számíthat a fiú segítségére?

- Tudom, hol tartják fogva Tahl-t - szólalt meg Nield, mintha olvasott volna Qui-gon gondolatai között. – Még él.

- El tudsz juttatni bennünket oda?

- Cerasi igen - felelte Nield. - Szigorúan őrzik, De van egy tervem, hogy ezt is megoldjuk. Amíg kimentitek Tahl-t, az Ifjak meglepetésszerű támadást indítanak.

- Nem vagyok biztos benne, milyen meglepő lehetne egy támadás, amikor a melidák tudják, hogy a Jedik szabadok - gondolkodott hangosan Qui-gon. – Erre számítanak.

- De nem egy daan támadásra számítanak.

- A daanok a támadást tervezik? - kérdezte Obi-van megrökönyödve.

- Nem - ingatta meg a fejét Nield. - De ez nem jelenti azt, hogy a melidák nem gondolják ezt. A tervünk az, hogy elterelő támadást színelünk mindkét szektor ellen. A melidák azt fogják hinni, hogy a daanok megtámadták őket, és kiküldik az utcára az, erőiket, hogy megvédjék magukat. A daanok erre ugyanazt fogják tenni. Káoszt és zavart ígérhetek. És akkor Tahl után nézhetnek.

- De hiszen nincs is fegyveretek - ellenkezett Obi-van. - Hogyan gondolhattok támadásra?

- Van egy tervünk - közölte Nield titokzatosan.

- Mindössze annyit kérünk tőletek, hogy maradjatok a föld alatti teremben, és ne érintkezzetek melidákkal. Mostanra már mindenütt titeket keresnek. Jobb, ha az erőiket a keresés foglalja le, így mi is tudjuk végezni a saját munkánkat.

- Látjátok már, milyen egyszerű, amit teszünk értetek? - kérdezte Cerasi. - És minden, amit tőletek kérünk, hogy ne tegyetek semmit.

- Mi eltereljük a figyelmüket - folytatta Nield. - Nektek csak Tahllal kell foglalkoznotok. Azt is tudom, hogy a sérülései igen komolyak. Gyógyításra van szüksége.

Qui-gon bosszankodva nézett a víz felé, hogy időt nyerjen. Tudta, hogy Nield zsarolja, arra kényszerítve, hogy a fiú kívánsága felé hajoljon, és így persze teljesítse a küldetését is. Rászédte egy gyerek.

És szemmel láthatóan Obi-van még élvezte is a helyzetet. Újabb nyugtalansághullámok futottak végig a gerince mentén.

Visszafordult Nieldhez és Cerasihoz.

- Rendben van - mondta. - Obi-van és én megvárjuk, hogy eljuttassatok Tahlhoz. Az elsődleges küldetésünk az ő megmentése. Ezek után minden más a ti dolgotok. Elég jó ez így nektek?

Nield elvigyorodott.

- Ez minden, amire szükségünk van.

9. FEJEZET

Amint visszatértek a csatornába, az előkészületek megkezdődtek. Nield és Cerasi maguk köré gyűjtötték a többi Ifjat, és tanácskozásba mélyedtek. Obi-van csendben ült az asztalnál, a többieket figyelte. Az arcukon ülő elszántság elárulta neki, hogy bármi is sül ki ebből az egészből, a daanok és a melidák a következő napon nagy meglepetésben részesülnek.

Qui-gon a helyiség másik oldalán járkált kivételesen kimutatva türelmetlenségét.

- Ha szükségetek van segítségre a stratégiát illetően... - kezdte.

- Nincs - vetette oda kurtán Cerasi, ahogy hátrafordult, - Nincs szükségünk semmilyen segítségre.

- Egy külső vélemény csak megerősítheti a lehetőségeiteket - felelte csendesen Qui-gon.

Erre Cerasi már fáradtságot sem vett, hogy megforduljon. Nield sem nézett fel.

- Nem akarjuk a segítségedet. Jedi - jelentette ki Cerasi élesebben, mint az előbb.

Obi-van Qui-gonra pillantott, hogy lemérje a reakcióját. Láta, hogy Mestere az ingerültségével küzd. És bár Qui-gon lobbanékony természetű volt, sohasem kicsinyeskedett. Az ingerültség elhagyta, és szokásos nyugodt maszkja telepedett az arcára.

- Padavan!! Megyek, felderítem a csatomat – fordult halk hangon Obi-vanhoz. – Jobb, ha nem bízunk meg teljesen az Ifjak útmutatásában. Maradj itt!

Obi-van bólintott. Most az egyszer nem akart csatlakozni Qui-gonhoz. Itt akart maradni és figyelni, amint az Ifjak a csatát tervezik.

Cerasi csoportokba osztotta a gyerekeket, és feladatokat szabott ki nekik. Házilag tákolt fegyvereken dolgoztak, amelyek selejt anyagokból készültek. A legkiemelkedőbb fegyverük egy erős parittyá volt, amellyel lézer lövedékeket lehetett kilőni. A golyók, ha élő szöveggel találkoztak, azt megcsípték, de ha szilárd tárgyon csapódtak be, robbanásszerű hangot hallattak,

A délután folyamán Obi-van megpróbálta növelni a robbanások tompított hangját. A melidák és a daanok között a háborús játékok a gyermekkor részét képezték. Az Ifjak ezen háborús játékokat módosították, bővítve a hanghatások táráát. A főcsatorna elágazásánál lévő termekben dolgoztak a kilövőcsöveken, megtöltötték őket kavicsokkal, majd lefestették.

Cerasi egy halom parittyával dolgozott a sarkon, egy éles késsel hegyezte őket, majd a pontosságukat tesztelte könnyített műanyaggal. A műanyag lövedékek magasan repültek, és halálos pontossággal csapódtak be ugyanabba a kötömbbe. Cerasi fáradhatatlanul, szünet nélkül dolgozott.

- Szeretnék segíteni - lépett hozzá Obi-van. – De nem stratégiai tanácsokkal - tette hozzá sietve. - Tudom, hogy azokhoz nélkülem is jól értetek. De ezekkel segíthetek.

Cerasi elsimított egy hajtincset a szeme előtt, és halványan elmosolyodott.

- Gondolom, kemény voltam a Főnököddel, hm?

- Ő igazából nem a főnököm - felelte Obi-van. – Nem ez a Jedi-módszer. Ő inkább a vezetőm.

- Biztosan az, bármit is mondasz. De ha engem kérdezel, az idősebbek mindig azt gondolják, ők min-

dent jobban tudnak. De csak útban vannak. - Egy kést nyomott Obi-van kezébe. - Ha olyan vékonyra tudod hegyezni, mint én, egy szemvillanás alatt elkészülünk az egésszel, Obi-van leült, és belemélyesztette a kést a fába.

Mit gondolsz a holnapi sikerünk esélyeiről?

- Kiválóak - jelentette ki határozottan a lány, - A két szektor gyűlöletében bízunk. Mindössze arra van szükségünk, hogy megteremtsük egy csata illúzióját. Mindkét fél reagálni fog anélkül, hogy megerősítő jelentéseket kérjenek a fegyverropogásról és a torpedók becsapódásairól. Bármelyik pillanatban számítanak egy újabb támadásra.

- Lehet, hogy a támadásokat csak illúzió, de a veszély nem az - mutatott rá Obi-van. - Mindkét félnek igazi fegyverei vannak.

- Én nem félek - rázta meg a fejét Cerasi.

- A félelem tudata megóvhat, ha nem nő túl rajtad - válaszolta Obi-van.

- Ez a mondás a Jedi Mester-Főnöködtől származik? - jegyezte meg bosszúsan Cerasi.

- Igen - pirult el Obi-van. - És szerintem igaz. A félelem tudata ösztön, amely óvatosságra int. Bárki, aki azt mondja csatába indulás előtt, hogy nem fél, az bolond.

- Nos, akkor nevezz bolondnak, Pada-Jedi - jelentette ki Cerasi kereken. - Én nem félek.

- Ah - válaszolta Obi-van kissé gúnyos hangon. - Dicsőséges csatába indulsz félelem nélkül, és abban bízol, hogy mocskos ellenségeid összeomlanak.

Ugyanazokat a szavakat ismételte, amelyeket a Tanúbizonyosság Termében használtak hiú dicsekvésként a halottak, és Cerasi tudta ezt. Éppúgy elpirult, mint egy pillanattal előbb Obi-van.

- Még egy Jedi-bölcsesség. Csoda, hogy ennyi ideig éltél, ha mindig azt bizonygatod, milyen bolondságokat beszélnek az emberek - mondta végül a lány kis mosollyal. – Oké, igazad van. Nem vagyok jobb, mint az őseim, mert vakon menetelek bele egy olyan csatába, amelyet elveszíték.

- Nem mondtam, hogy veszíteni fogsz.

Cerasi abbahagyta a munkát, és most először nézett teljesen Obi-vanra.

- Nos, valószínűleg félni fogok a csata napján, De ma úgy érzem, készen állok. Ez az első lépés az igazság felé. Nem tudok várni. Van valami bölcsességed erre is?

- Nincs - vallotta be Obi-van. Cerasi senkihez sem hasonlított azok közül, akikkel eddig találkozott. – Az igazság olyasvalami, amiért küzdeni kell. Ha ebben nem hiszek, nem lehetnék Jedi.

Cerasi letette a parittyát.

- Jedinek lenni éppannyira a te részed, mint az nekem, hogy Ifjú lehetek – mutatott rá a tényre, miközben kristályzöld szeme a fiút tanulmányozta. – Azt hiszem, a különbség annyi, hogy az Ifjakkak nincs vezetője. Mi önmagunkat vezetjük.

- Tanítványnak lenni olyan, mint egy utazás, amely nagy megtiszteltetés - válaszolt Obi-van. De érezte, hogy szavai gyengére sikeredtek. Mondogatni szokta őket, és hitt is bennük teljes szívvel. Jedinek lenni a legbensőbb érje volt. De csupán egy pár óra az Ifjakkal, és olyan elkötelezettséget látott, amely sokkal inkább zavarta, semmint felkavarta volna.

Természetesen látott igen mély elkötelezettséget a Jedi-tanoncok között is, a Templomban. De a legtöbb tanítványnál ez büszkeséggel keveredett. Ők voltak a felsőbb rendűek, mivel milliók közül választották ki őket a képzésre.

Bármikor, amikor Yoda büszkeséget fedezett fel egy tanoncban, mindig megtalálta a módját, hogy megmutassa, és jó ösvényre terelje a tanítványt. A büszkeség gyakran alapult arrogancián, amelynek nincs helye egy Jediben. A Jedi-tréning része kiküszöbölni a büszkeséget, és megbízhatósággal és szerénységgel helyettesíteni.

Az Erő csak azokat árasztja el, akik kapcsolatot tudnak teremteni minden létformával.

Itt a csatornában olyan tisztaságot látott, amilyen csak Yoda példabeszédeiben vagy Qui-gon útmutatásaiban csillan meg. Ez a tisztaság a vele egykorú emberekben lakozik. Nem kell küzdeniük érte. Birtokolják. Talán, mert az ügy, amiben hisznek, sokkal több, mint egy gondolat. A vérükben és a csontjaikban tenyészett, a szenvedéseikből született.

Védekeznie kellett, mert Cerasi megtámadta az ő elkötelezettségét a Jedik útja iránt.

- Nield ez Ifjak vezetője - mutatott rá. - Szóval, nektek is van főnökötök.

- Nield a legjobb a stratégiában - felelte Cerasi. – Ha nincs senki, aki irányítana bennünket, széthullanánk.

- És valaki, aki büntet? - kérdezett vissza Obi-van, felidézve a majdnem megfojtott fiút.

Cerasi habozott egy kicsit. Hangja lágyabb volt, amikor folytatta.

- Nield kissé nyersnek tűnhet számodra, de annak kell lennie. A gyűlöletet azelőtt megtanították nekünk, hogy járni tudtunk volna. Határozottan el kell taposnunk. Látomásunk egy új világról csak akkor tud életben maradni, ha a gyűlöletünk meghal. Mindent el kell felejtelnünk, amit tanítottak nekünk. Újra kell kezdenünk.

Nield ezt jobban tudja bárki másnál. Talán, mert keményebb volt az élete, mint itt bármelyikünknek.

- Hogyhogy?

Cerasi felsóhajtott. Ismét letette a fegyvert, amelyen eddig dolgozott.

- Az utolsó hologram, amit bekapcsolt... amit úgy kigúnyolt... az ő apja volt. Nield három bátyjával ment a csatába. Mindannyian meghaltak. Nield ötéves volt. Egy hónappal később az anyja részt vett a következő csata előkészítésében. Egy unokatestvérénél hagyta Nieldet, egy fiatal lánynál, aki inkább a nővére lehetett volna. Az anyja elment harcolni, és őt is megölték. Aztán a melidák megtámadták a faluját. Az unokatestvérét elfogták, őt pedig Zehavába hurcolták. Volt néhány békés éve, de aztán a daanok megtámadták a melida szektort, mire az unokatestvérének harcolnia kellett. Tizenhét éves volt, tehát elég idős a harchoz. A lány is meghalt. Nield az utcán maradt, és magának kellett gondoskodnia a sorsa felől. Nyolc éves volt. Akadtak, akik megpróbáltak gondot viselni rá. Nem élt együtt senkivel, de amikor szüksége volt rá, fedezékbe vitték, és megetették. Nem akar soha többé ismét függeni valakitől. Hibáztatod még a nyerseségeért?

Obi-van elképzelte mindazokat az embereket, akik szerették Nieldet - mindannyian meghaltak, egyik a másik után.

- Nem - mondta végül halkan. - Egyáltalán nem hibáztatom.

- A lényeg az - sóhajtotta Cerasi -, hogy én abban a tudatban nőttem fel, hogy a daanok sokkal inkább vadállatok, mint emberi lények. Nieid volt az első daan, akit megismertem. Ő volt az egyetlen, aki egyesítette a daan és a melida árvákat. Elment a nevelőotthonokba, és összegyűjtötte őket, szabadságot és békét ígért nekik. Aztán meggyőzte őket róla. Ha a nevelőotthonokban maradnak, végül szemétkébe kerülnek.

- Szemétkébe? - kérdezett vissza Obi-van értetlenül.

- A melidák és a daanok az árva gyerekekre építik a gyári munkát vagy besorozzák őket, ha elég idősök hozzá - mondta Cerasi határozottan. - Vagy dolgoznak, vagy harcolnak. Könnyű megtalálni őket a nevelőotthonokban. A városokban és falvakban a gyerekek elmenekülnek.

- Hová mennek?

- Külső részeken élnek, és szemétkéből tartják fenn magukat - vonta össze a szemöldökét Cerasi. A város falain túl egész gyerektörzsek élnek. Nield keményen dolgozott, hogy őket is beszervezze. Lopott rádióvevőkön tartják a kapcsolatot. Nem akarnak több háborút.

Cerasi a fiatal Jedihez fordult.

- Azt kérdezted, milyenek az esélyeink a sikerre, és tudom, már válaszoltam. De valójában még nem is gondolkodtam az esélyeinken és a lehetőségeken. Sikerülni fog, mert sikerülnie kell. A világunk terméketlen földdé válik, Obi-van. Csak mi állíthatjuk meg ezt a folyamatot.

Obi-van bólintott. Érezte, hogy kezdi megérteni Cerasit, látta, hogy gorombasága mély érzelmeket takar.

- Mégis hasznos lehetne a segítségetek - folytatta Cerasi. - Kapcsolatban álltok a Jedi Tanáccsal. Ők pedig Coruscanttal. Megmutathatnátok az egész galaxisnak, hogy az ügyünk igaz. A Jedik védelme ezt jelentené.

- Cerasi, én nem ígérhetek nektek Jedi védelmet - szólalt meg Obi-van csendesesen, majd önmaga számára is meglepő módon kezét a lányéra tette. - Csupán a sajátomat ajánlhatom fel. A lány ragyogó tekintete fogva tartotta az övét.

- Miért nem tartasz velem és Nielddel holnap? Az

első rajtaütést a daan területen fogjuk megcsinálni.

Obi-van habozott a válasszal. Jedi-növendékként megszegné a szabályokat, ha beleegyezne Qui-gon engedélye nélkül. De ha megkérdezi, Qui-gon valószínűleg elutasítaná.

És máris megszegte a szabályokat azzal, hogy felajánlotta a védelmét Cerasinak és az ügyének. Ez az ígéret gondokat okozhat a küldetésben.

De már nem vonhatta vissza. Az Ifjak ügye egyenesen és sürgetően beszélt a szívéhez. Mint Jedi, nem harcolhatott a családjáért, a saját világaért vagy a saját népéért. Azért küzdött, amiért Yoda és a Tanács - és Qui-gon - döntése alapján küzdenie kellett.

Cerasi és Nield meghatározzák a saját harcukat. Obi-vant ezért a mély irigység fájdalma szinte szíven ütötte. Túl sok időt töltött azokkal, akik öregebbek, mint ő. Oly gyakran hallgatott a bölcsességükre. Most azonban valami egészen más helyzetben találta magát. Egy közösség részévé vált itt - eddig nem is vette észre, mennyire hiányzott neki a hasonló korú fiúk és lányok társasága.

Cerasi kezét melegnek érezte a sajátja alatt. A lány ujjai karcsúak voltak és gyengék. Váratlanul egybefonódtak az övéivel, és megszorították, így érezhette az erejüket.

- Jössz?

- Igen - felelte Obi-van, - Megyek.

10. FEJEZET

Ezen az éjszakán az Ifjak a hálózásokot a sírokra terítették. Qui-gon a szomszédos csatorna közelében talált helyet magának, egy nyitottabb részen, ahol a levegő frissebb volt.

Obi-van félszegen közelített felé.

- Nield és Cerasi megkértek, hogy osszam meg velük a szálláshelyüket - mondta. - Ők felügyelnek a kisebb gyerekekre.

Qui-gon kérdően pillantott a fiúra, de bólintott.

- Aludj jól, padavan.

Obi-van elvett egy hálózásokat, majd visszament Nieldhez és Cerasihoz. A boltozatos termen kívüli előszobában aludtak. Nield az ajkához emelte a mutatóujját, amikor Obi-van belépett.

- A gyerekek alszanak - suttogta. - És nekünk is aludnunk kell. Mindannyiunknak szüksége van pihenésre.

Megérintette Obi-van alkarját.

- Cerasi mondta, hogy velünk tartasz. Megtisztelsz.

Ti tisztelték meg engem, hogy segíthetek nektek - felelte Obi-van.

Letelepedett a padlóra Nield és Cerasi mellé. Azt gondolta, nem lesz képes aludni, de a gyerekek csendes lélegzése álomba ringatta.

Nehéz lett volna megmondani, mikor ébredt fel. Cerasi felemelkedett a fekhelyéről, és Nield fölé hajolt

megérintve a vállát. Nield már ébren volt, és azonnal fel is állt.

Obi-van szintén felkelt. Készen állt. Nem Jediként cselekedett, hanem mint magánszemély - mint egy barát. Megfogta a lézerkardját és a parittyát, amit Cerasi adott előző éjjel. Volt egy bejárat az előszobából egyenesen a csatornába Daan felé. Qui-gon nem láthatta távozni.

Obi-van tudta, hogy rosszat cselekedett, amiért nem kérte az engedélyét, de nem tudhatta biztosra, mennyire lesz mérges, amikor felfedezi a távozását. Különben is, Qui-gon maga is felajánlotta a segítségét a stratégia terén.

Obi-van boldog volt, hogy úgy döntött, csatlakozik Nieldhez és Cerasihoz a daan terület kihalt utcáin, a Külső Körzetben. Ők hárman egy egységként lépkedtek a korán reggeli hűvös levegőben. Céltudatosan haladtak a kihalt utcákon, ruganyos lépteik alig csaptak zajt. Nield és Cerasi már döntöttek első célpontjukról.

Felkapaszkodtak egy kéményre, és felmásztak rajta egy ház tetejére. Innen láthatták a napot, vagy legalábbis az összegyűjtött fények árnyalatait, semmint a forrást magát.

Utálom, hogy mindenkit felébresztek – jegyezte meg Nield, és elvigyorodott.

Pedig itt az ideje, hogy kiugorjanak az ágyból. - Cerasi feltartott egy játék fúvócsövet, - Készen állok.

Obi-van különböző lövedékeket csíptetett, a derék-szíjára, egyet pedig beletömött a fúvócsövébe. A lövedékek apró erősítőkkal készültek, így a hang, amelyet kiadtak a valódi protonlövedékek hangját utánózták. Cerasi és Nield olyan utcát választottak, amelyen meglehetősen visszhangzik a becsapódás zaja.

- Gyerünk - értett egyet Obi-van.

Cerasi egy elhagyatott épületre célzott a csővel az utca túloldalán, majd tüzelt.

A robbanás éktelen zaja még okét is meglepte.

- Hallgassátok! - ujjongott Nield. - Működik!

Beillesztett egy lézergolyót a parittyájába, és kilötte az utca túloldalán álló falra. Az eltéveszthetetlen fegyverropogásra emlékeztető ping-ping-ping szinte kirobbant. Obi-van sietve töltött be egy újabb lövedéket, és Cerasi kilötte. A bumm az alattuk lévő épületek között visszhangzott.

Nield folytatta a lézergolyók kilövelődését a parittyájából, és Obi-van hasonlóan cselekedett. Lövedék lövedék után lőttek ki, sietve újratöltve és tüzelve. A fegyverropogás hangjai végigvisszhangzottak az utcán. Valaki felbukkant egy ajtóban az utca túloldalán, és gyorsan körülnézett. Nield és Obi-van egy elhagyatott épületre záporoztatott egy lövéssorozatot, ahol senki sem láthatta a lövedékek becsapódását.

Krakkkkrakkkkrak!! A lézergolyók nekicsapódtak a szilárd felszínnek, még hangosabb zajt okozva. A daan sietve húzódott vissza az épület fedezékébe.

- Megszóltatja a riasztót - mondta Nield. – Itt elvégeztük a feladatot. Menjünk!

Épületről épületre ugrálva kerestek egy újabb csendes utcát. Megismételték az egész jelenetet, majd továbbmentek. Most már futva, találomra lövöldöztek, míg Cerasi csak oda célzott, ahol a robbanás hangja a leginkább visszhangzott. Míg tömbről tömbre haladtak, akadályokat emeltek, ahol tudták, hogy akadályozhatják a katonai járműveket. Az ellenőrzőpontoknál az örök feje fölé szórták a lövedékeket, akik védekező pozíciót vettek fel és infra távcsövekkel pásztázták az üres utcákat a láthatatlan támadók után.

A nap felkelt és a szirénák is elkezdtek szólani az

egész város fölött. Nield feléjük fordult, a felkelő nap vörösre festette sötét haját.

- És most a katonai központok.

Izgatottság járta ál Obi-van testét. Majdnem olyan volt, mint egy játék, egy csel, amelyet Nield és Cerasi főztek ki. A játék azonban mostanra komolyra fordult. Megtámadni egy katonai célpontot, még vaktöltényekkel is veszélyes lehet.

Nield vezette őket a daan katonai főhadiszállásra a tetőkön keresztül. A tetőről, az utca felett Obi-van katonákat látott terepjárók felé rohanni, fegyvereket és aknavetőket cipelve magukkal. Nyilvánvaló volt, hogy a végére akarnak járni, miért szólaltak meg a riasztók,

- Minél messzebb, annál jobb - lihegte Cerasi. - Nem lesz itt rövidesen ennyi katona.

Ez a rész volt a trükkös. Nem tüzelhettek volna alvó emberekkel tele házakra. A katonaság gyorsan reagált volna. Nield azonban rámutatott, hogy ha nem győzik meg a katonaságot a támadás megkezdéséről, a tervük nem működik. Ha a hadsereg azt hiszi, hogy őket is ugyanúgy támadják, arra következtetnek, hogy ez nem csupán egy véletlenszerű orvlövészakció, hanem komoly, teljes körű támadás.

Ráadásul Nield: Cerasi és Obi-van, és az Ifjak más csoportjai a másik melida és daan határvonal felé haladtak. A lövéseik és robbantásaik egyszerre kezdődtek a hadsereg főhadiszállására irányuló támadással.

Vártak, amíg a katonák beültek a terepjárókba. Két ór kívül állt, áttetsző védőpajzs mögött. Cerasi megtöltötte sugárvetőjét. Obi-van és Nield lézergolyókat helyeztek a parittyáikba, majd Cerasi elsuttogott visszaszámlálására egyszerre tüzeltek.

A lézergolyók az épületen csapódtak be, és úgy robajlottak, akár a fegyverropogás. A nagy lövedék is talált.

Majd máris újratöltettek és lőttek, azután négykézlábra ereszkedtek, és a tetőn kúszva rohantak tovább, hogy egy szomszédos épületre ugorjanak. Majd ismét tüzeltek.

Katonák áramlottak ki az épületből tetőtől talpig vértetben, fegyverekkel a kezükben. Elektromos távcsöveket irányítottak az utcákra, és az épületek tetejére. Megerősített paletták csapódtak az ajtókra és az ablakokra. Egy sziréna folyamatosan sívított. A katonák az utcára özönlöttek. Suhanók szálltak fel, hogy a magasból is biztosítsák a helyzetet. Felfegyverzett járművek ömlöttek a felszínre egy földalatti hangárból.

- Ideje eltűnni innen - vélte Cerasi.

A játékarittyákat a derékszíjukba dugták: és a tetőkön keresztül egy kéményhez rohantak, majd lecsúsztak rajta. Amikor elérték az utcasínt, lassítottak a lépteiken, és igyekeztek úgy kinézni, mint daan tizenévesek egy reggeli séta alkalmával.

- Hé, ti ott! Megállni!

Megdermedtek. A hang a hátuk mögül harsant. Nield szerencsére adott nekik igazolványokat, így volt reményük megúszni az igazoltatást. Cerasi tunikája alól kikandikált egy csomag. Obi-van a lányra pillantott, és nyugtalanná vált. Van fegyvere? Természetesen neki is ott a lézerekard, de nem lett volna képes elővenni, amikor katonák hemzsegték az utcákon. Csak Cerasit és Nieldet veszélyeztette volna.

Megfordultak, és meglátták a három katonát, akik feléjük közeledtek, fegyverükkel a szívükre célozva.

- Igazolványokat! - mondta az egyikük pattogó stílusban. A három fiatal sietve adta át a kártyákat, Nield egy daan fiú igazolványát adta oda Obi-vannak, aki ugyanannyi idős, és hasonló súlyú volt. A katona behelyezte a lemezeket a leolvasóba. Obi-van várta, hogy

visszakapják őket, de ehelyett az első katona a másik kettőre pillantott, hogy ne adják még vissza őket. Gyanakodott. Szigorúan pillantott a fiatalokra.

- Valami baj van? - kérdezte Nield nyugtalanul.

- Mi van ott neked? - mutatott az első katona fegyverével Cerasi csomagjára.

- Mu...mujafánkok - dadogta Cerasi idegesen.

Kitartotta a csomagot. - Reggelire, Minden reggel veszünk.

Hadd nézzem! - A katona kinyitotta a csomag tetejét. Obi-van látta, hogy belül egy sor fánk volt, szalvétába csomagolva.

- És mi van a derékszíjodon? - kérdezte a másik katona. - Nem vagy még túl fiatal ezekhez a játékokhoz?

- Gyakorlunk a hadseregben tölendő időre – felelte Nield. Magasra emelte az állat. - Alig várjuk már, hogy a mocskos melidák ellen harcoljunk.

- És mi az? - bökött a katona Obi-van lézerekardjára.

Obi-van hirtelen ötlettel felelt, és aktiválta.

- A legújabb játék a Gaián. A nagyapám árulja őket a Győzelem Úton.

A katona szemügyre vette.

- Nekünk soha nem volt ilyen játékunk, amikor gyerekek voltunk - jegyezte meg bánatosan.

- A következő Zehavai Csatában a daanok győzedelmeskednek majd! - felelte Obi-van, meglepetve lézerekardját.

- Máris a következő Zehavai Csatában találhatjuk magunkat, úgyhogy siessetek, és keressetek menedéket - mondta nyersen a harmadik katona. Visszaadta Nieldnek az igazolványát, és intett a többieknek, hogy tegyék ugyanazt. - Nem kell már sokáig várnotok arra az időre, amikor igazi győzésekkel is játszhattok.

A három katona tovább menetelt, adóvevőjük újabb támadásról számolt be a városban.

- Ez meleg helyzet volt - lihegte Cerasi. - Örülök, hogy elhoztam ezeket a mujafánkokat. Ez legalább okot adott arra, miért vagyunk ilyen korán az utcán.

- Én azt hittem, arra az esetre hoztad őket, ha netalán megéheznék - próbált kötekedni Obi-van. A szívverése normálissá vált. Nem is akart arra gondolni, mit szolt volna Qui-gon. ha elkapják a daanok.

- Ügyes húzás volt bekapcsolni a lézerekardot és játéknak nevezni - jegyezte meg Nield. – Szerencsére túl hülyék voltak ahhoz, hogy felismerjék benned a Jedít.

- Úgy érzem - nézett a fiúra Cerasi -. hogy Obi-van készen állt használni a kardot.

Nield őszintén elmosolyodott.

- Én úgy érzem, mindannyiunkat megmentett.

A három fiatal megkönnyebbülten együtt nevetett. Obi-van úgy érezte, közte, Cerasi és Nield között áramszerű folyam vibrál. És még ha veszélyben volt is, soha nem érezte magát ehhez hasonlóan szabadnak.

11. FEJEZET

Qui-gon az árnyékban ült és a hevesen gesztikuláló Ifjakat figyelte, akik felszerelésekért rohagáltak ki-be a tereméből, majd siettek vissza az utcára.

Valami felébresztene hajnal előtt, mozgás halk nesze. Láta Obi-vant elmenni Cerasival és Nielddel. Hagyta elmenni a padavanját.

Könnyű lett volna előlépni és felelősségre vonni a fiút. A harag szinte fortyogott benne, és szembe akart nézni Obi-vannal. Obi-vannak nem volt joga engedély nélkül távozni. Megsértette Qui-gon iránta való bizalmát. Kicsiny sértés volt, de fájdalmas.

Ő és Obi-van még nem érték el a tökéletes mester-padavan kapcsolatot, amely a gondolatok hasonlatosságát is sokszor magában foglalta. Csupán néhány lépést tettek egy hosszú utazásból együtt. Néha voltak vitáik és egyet nem értéseik. Obi-van azonban soha nem titkolt el szándékosan előle semmit ezelőtt.

Nyilvánvaló volt, hogy Obi-van attól félt, nem engedi majd elmenni. És igaza is volt; megtiltotta volna. Qui-gon hitte, hogy az Ifjak őszintén akarják a békét, de nem volt biztos abban, hogy jó szándékukat követni fogják akkor is, ha bármiféle hatalmat sikerül elnyerniük. Nagyon sok haragot látott bennük. Obi-van azonban csak a szenvedélyt látta.

Végül Nield, Obi-van és Cerasi visszatértek, Qui-gon

megkönnyebbülten lélegzett fel. Már éppen kezdett aggódni.

- Második fázis - mondta Nield, amint beléptek a boltozatos terembe. - Most gyérünk a fegyverraktárakba.

- Mi lesz Tahllal?? - kérdezte Qui-gon.

- Cerasi elvezet Tahlhoz - vetette oda Nield. - Deila??

Egy magas, karcsú lány, aki éppen lövedékekkel töltötte meg a derékszíján függő zsákocskákat, felegyenesedett.

- Igen?

- Hogy ment a dolog a melida oldalon?

- Káosz - vigyorgott a lány. - Azt hiszik, a daanok mindenütt ott vannak, még a szekrényeikben is.

- Jó. - Nield Qui-gonhoz fordult. - Elég zavar van ahhoz, hogy átsusszanjatok a városon. Cerasi elvisz benneteket, de Tahlt egyedül keli kihoznotok.

- Rendben - értett egyet Qui-gon. Nem szerette volna a lányt veszélybe sodorni.

Obi-van kerülte Mestere tekintetét, amint követték Cerasit egy keskeny csatornában, amely kivezetett a csarnokból. Qui-gon pedig uralkodott a haragján. Nem szembesíthette Obi-vant a cselekedetével. Még nem. Gondolatait a feladat felé fordította. Tahlra kellett koncentrálnia.

Cerasi csatornák labirintusán vezette keresztül őket, míg végül egy rostélyhoz érkeztek. Halvány fény szűrődött át rajta.

- Azalatt az épület alatt vagyunk, amelyben Tahlt fogva tartják - suttogta a lány. - Ez egy laktanya alsó szintjére vezet. Tahlt jobbra a harmadik ajtó mögötti szobában tartják. Örök lesznek ott, de valószínűleg nem annyi, mint előtte. Minden katonára az utcákon van szükség.

- Hányan voltak a zavargás előtt? - mormogta Qui-gon.
- Ez a rossz hír - felelte a lány bánatosan. - Csak két ór vigyázott rá, de jobbra a sarkon túl van a katonák fő szálláshelye. Itt esznek és alszanak. Szóval még a folyosó is mindig tele van fel-alá járkáló katonákkal. Ezért keltettünk zavargásokat.

A fejük fölé mutatott.

- A rostély egyenesen egy gabonátárolóba nyílik, így anélkül mászhattok fel, hogy bárki is meglátna benneteket

- Köszönjük, Cerasi - suttogta Qui-gon. - Vissza fogunk találni egyedül is.

Amikor azonban Qui-gon és Obi-van felbukkantak a gabonaszakokkal zsúfolt raktárban, Cerasi kidugta a fejét a nyíláson.

- Azt hittem, visszamentél - súgta meglepetten Obi-van.

- Úgy éreztem, szükségetek lesz a segítségemre - vigyorgott a lány, és meglóbálta a parittyáját. - Egy kis zavarkeltés mindig jól jöhet.

Obi-van is elvigyorodott, Qui-gon azonban rosszul érezte magát a fejét,

- Nem akarlak veszélybe sodorni, Cerasi. Ez nem része az egyezségünknek. Niels azt mondta...

- Én hozom meg saját döntéseimet, Qui-gon - vitatkozott Cerasi, - Önként felajánlom a segítségemet. Ismerem a terepet. Elfogadod az ajánlatomat, vagy nem?

Cerasi állá kihívóan emelkedett meg. Kristálytisztaság szeme Qui-gonra villant.

- Rendben van - bólintott a Jedi-lovag. - De ha Obi-van és én bajba kerülünk, te elmenekülsz. Megígéred?

- Megígérem - egyezett bele a lány.

Qui-gon résnyire nyitotta az ajtót, és végigpásztázta a területet. Hosszú folyosó tángolt előttük nehéz vasajtókkal tarkítva. Egy katona sietett végig, majd eltűnt a kanyarban. Két katona egy ajtó előtt posztolt., örködtek. Itt tartották Fogva Tahlt.

Egy katona rohant felé, Qui-gon visszahúzódott, de a nyílásban maradt.

- Visszamész? - kérdezte az egyik ő.

- Megtámadtak bennünket! - felelte a katona kurtán. - Két tömbbel odébb újabb támadások voltak. Meg kell találnom az egységet.

A két ő ideges pillantást váltott egymással.

Mint a kacsák, úgy ülünk itt - morogta az egyikük. - Kinn kellene lennünk, és harcolnunk. Ez a szolgálat itt csak időpocséklás. Nem érdekel, hogy az a nő Jedi, hiszen túl gyenge ahhoz, hogy veszélyt jelentsen.

- Meg fog halni - bólintott rá a másik. - Már nem tarthat sokáig.

Fájdalom hasított Qui-gon szívébe. Még nem lehet túl késő! Elfojtotta mérgét, és az Erőt hívta segítségül. Tudta, hogy Obi-van is hasonlóképpen cselekszik, és az Erő hirtelen megjelent a szobában, körülöttük hullámozva.

- Qui-gon - suttogta Cerasi. - Van egy ötletem. Meghallgatsz?

- Van más választásom? - válaszolt a férfi.

Cerasi közelebb lépett, és a Jedi fülébe suttogta a tervét.

- Rendben - biccentett végül. - De aztán elmész. Rendben van?

Cerasi bólintott. Majd kinyitotta az ajtót, és kicsusszant a résen.

Egyetlen pillanat, és az örök észrevették a lányt. Cerasi feléjük rohant, arckifejezése fájdalmas volt.

- Állj! - kiáltották az örök egyszerre.
 - Tessék? - kérdezte Cerasi zavartan, és továbbment.
 - Állj, vagy lövök! - figyelmeztette az ör.
 Cerasi megtorpant. A kezét kezdte tördelni.
 - De az apám itt van! Látnom kell őt!
 - Ki az apád?
 Cerasi kihúzta magát.
 - Wehutti, a nagy hős. El kell mondanom neki, hogy Sonie nénikém meghalt. Felrobbant egy mocskos daan protogránáttól. Hozzá kell engednetek!
 - Wehutti lánya vagy?
 - Igen, Nézd! Van igazolványom.
 Cerasi megmutatta melida igazolványát.
 Az egyik ör elvette, és belecsúsztatta a leolvasóba. Amikor visszaadta a lánynak, a hangja kedvesre változott.
 - Nem láttam itt Wehuttit. Valószínűleg az utcán van. Hiszen tudod, megtámadtak bennünket.
 - Azt hiszed, nem vettem észre? - sírta Cerasi. – A daanok elfoglalják a Központot tömbről tömbre! Bármelyik percben itt lehetnek. Szükségem van az apámra! Azt ígérte, itt lesz, ha szükségem van rá. Megígérte!
 Cerasi hangja megbicsaklott. Karcsú alakjával és reszkető hangjával még fiatalabbnak látszott a koránál.
 Az örök összenéztek.
 - Rendben van. De utána keress menedéket - javasolta a másik katona.
 Cerasi tovább sietett, majd elfordult a sarkon. Eltelt pár másodperc, majd újabbak. Qui-gon türelmesen várakozott. Megbízott Cerasiban. Időre volt szüksége ahhoz, hogy megkerülje a sarkot, és a katonák másik oldalára jusson.

Hirtelen fegyverropogás visszhangzott végig a folyosón, az ellenkező irányból, mint amerre Cerasi eltűnt. A két katona egymásra nézett.

- Daanok!! - sziszegte az egyik. - A lánynak igaza volt! Támadnak!

Qui-gon kilépett az ajtón, lézerkarddal a kezében, mielőtt még az örök megfordulhattak és reagálhattak volna. Obi-van mellette futott.

Az örök azon nyomban tüzeltek, amint meglátták Qui-gont. De elkéstek. Obi-van és Qui-gon lézerkardjaikkal hárították a lövéseket, anélkül, hogy egyetlen lépést is elvéstek volna.

Együtt mozdulva, egyetlen ugrással tették meg az utolsó pár métert az örökig, és lábbal előre érkeztek. Elhárítva a lövéseket, erőteljesen mellbe rúgták az öröket, azok hátrazuhanak, fegyvereik kiesnek a kezükből.

- Fedezz! - utasította Qui-gon Obi-vant élesen. Az ajtóhoz lépett. Amint elkezdte megolvasztani a zárat a lézerkardjával, az örök összeszedték magukat, és elektromos bénítóikért nyúltak.

Obi-van nem várta meg, hogy feltápaszkodjanak. Átugrott fölöttük, így meg kellett fordulniuk, hogy támadásba lendülhessenek. Egyetlen rúgással kipenderítette a fegyvert az egyik ör kezéből, a másikat pedig a lézerkardjával vágta ketté. Az ör felüvöltött, és eldobta a fegyvere maradványát.

- Ne mozduljatok! - figyelmeztette őket Obi-van, kardját a fejük fölött tartva.

A zár eközben megadta magát, és Qui-gon benyomta az ajtót. Megtorpant, mert Tahl látványa szíven ütötte. Ők ketten együtt csinálták végig a kiképzést a Templomban. Tahl mindig is gyönyörű, magas nő volt a Noori bolygóról származott zöld- és aranycsíkos szempárral és sötét, mézszínű bőrrel.

Most csontig soványodott. Gyönyörű arcbőrét fehér heg csúfította el, amely az egyik szemétől az álláig húzódtott. A másik szemét tapaszt fedte.

- Tahl - szólalt meg Qui-gon, és megpróbálta nem megrengtetni a hangját. - Qui-gon vagyok.

- Óh. végre megmentenek! – sóhajtott a nő finom iróniával a hangjában, amely mindig megmosolyogtatta Qui-gont. - Rosszul nézek ki, barátom?

Qui-gon ekkor jött rá, hogy a nő nem lát.

- Éppen olyan szép vagy, mint mindig - mondta. – De most ne várd, hogy bókoljak neked, Pillanatnyilag rengeteg a dolgom.

- Attól tartok kicsit legyengültem - vallotta be Tahl.

- Majd én viszlek. - Qui-gon felnyalábolta a nőt. Olyan könnyűnek érezte, mintha egy gyermeket tartott volna a karjaiban. - Meg tudsz kapaszkodni a nyakamban?

Érezte, hogy a nő bólintott, és karjai a nyaka köré fonódtak.

- Vigyél ki inneni - súgta Tahl gyengén. - Még egy Hutt kantinban is jobb kaját adnak.

E pillanatban Qui-gon olyan hangot hallott, amit remélt, hogy nem fog: fegyverropogást. Az erősítés megérkezett. Obi-van bajban volt. Az ideje lejárt.

Óvatosan az ajtóhoz lépett, és kinézett mogule.

Hat katona rohant ki a szálláshelyről, és a folyosó végéről tüzeltek Obi-vanra. Az ifjú Jedi feltépett egy ajtót, és azt használta fedezékül. A katonák fegyvereket hoztak a két földön fekvő őrnek, így immár nyolc emberrel kellett megküzdeniük.

- Rossz hír? - kérdezte Tahl.

- Nyolc kicsit sok - felelte Qui-gon. - És talán még többen is jönnek.

- Te épp az ilyesmit szereted - mondta Tahl gyengén.

- Én is éppen ezt akartam mondani.

Lövedékek pattogtak az ajtón, amely mögött Obi-van kuporgott. Az ajtók szerencsére meg voltak erősítve, így előnyükre tudták használni őket.

Qui-gon szélesre tárta a saját ajtaját, és mögé lépett, miközben gyors kalkulációt végzett. Obi-van egy darabig fel tudja tartani a katonákat úgy, hogy a lövedékeket a kardjával elhárítja, de azok hamarosan rájönnek, hogy nincs löfegyvere.

És akkor le fogják rohanni.

Qui-gon Obi-van felé pillantott. Ideje újabb támadást indítani. De nem veszélyeztetheti Tahl-t, mivel a nő túl gyenge ahhoz, hogy járni tudjon. Beszorultak. Nem hagyhatta itt a Jedi-nőt. És nem akarta újra letenni sem. Ha elválnak egymástól, nem biztos, hogy ismét a közelébe tud jutni.

- Hagyj itt, Qui-gon!! - motyogta Tahl. - Nem leszek rosszabbul, mint előtte. Ne hagyd, hogy elfogjanak.

- Hinnél egy kicsit bennem? - terelte el kissé a nő figyelmét.

Váratlanul újabb fegyverropogás töri ki a folyosó másik végéről. Bekerítették őket!

De egy pillanat múlva Qui-gon rájött, hogy a lövedékük a katonákat vették célba.

Vagyis, jött rá azonnal, csak úgy hangzott, mint a fegyverropogás. Cerasi nem ment el, miután elterelte a katonák figyelmét, ahogy azt megígérte.

A katonák fedezéket keresve a sarok mögé húzódtak. Qui-gon hátrapillantott a folyosó másik végére, hogy lássa, amint Cerasi egy újabb lézergolyót lőtt ki. Az nekicsapódott a falnak, és a robbanás zaja végigvisszhangzott a folyosón.

Az örök vakon lövöldöztek, nem akarván megkockáztatni, hogy kijöjjenek a fedezékükből. Obi-van kilépett.

Könnyedén képes volt kivédeni a vaktában előtt lövedékeket a kardjával. Egyik karjával a mellkasa előtt tartva Tahlt Qui-gon is felemelte a lézerkardját, és kivédte azokat a lövedékeket, amelyeket Obi-vannak nem sikerült Együtt hátráltak a raktár irányába.

Ahogy mentek végig a folyosón, Obi-van egyik ajtót a másik után nyitogatta ki. Ha nyitva maradnak, segítenek a lövedékek kivédésében. A katonák kitartó sortűzzel kísérték őket, de Cerasi olyan gyorsan töltötte újra a lézergolyókat, hogy azok azt hitték, még mindig támadás alatt vannak.

Qui-gon és Obi-van elérték a raktár biztonságát. Cerasi előre rohant.

- Siessetek! - sürgette őket. - Kezdek kifogyni.

Amíg Obi-van félrehúzta a rostélyt, hogy Qui-gon lemásszon a nyakában függő Tahllal, Cerasi folytatta a tüzelést.

- Most! - kiáltotta Obi-van.

Cerasi Qui-gon után ugrott. Obi-van követte, majd a helyére húzta a csatornatetőt.

- Köszönjük, Cerasi - mondta Qui-gon halkán. - A te bátor segítséged nélkül nem sikerült volna.

- Obi-van is segített nekünk ma reggel – felelte Cerasi könnyedén, mintha az imént nem is az életét kockáztatta volna. - Csak viszonztam a szívességet,

- Miért állítottad azt, hogy Wehutti lánya vagy? - kérdezte Obi-van, amint a lány visszafelé vezette őket.

- Mert az vagyok.

- De hiszen azt mondtad, az apád meghalt - vitatkozott Obi-van.

- Számomra meghalt - vont vállat Cerasi. - De néha kapóra jön. Éppúgy, mint a legtöbb öreg.

A válla fölött Obi-vanra pillantott, és ránevetett. Obi-van szeme visszavillant rá.

Qui-gon e pillanatban látta meg azt a valamit, ami egyre mélyült közöttük. Intimitás volt-ez, szavak nélküli kommunikáció. A kaland, amelyet megosztottak egymással reggel, egyesítette őket.

Qui-gon korábbi haragja szertefoszlott. Sejtette, hogy Obi-van néha magányosnak érezte magát, amikor egy tőle idősebbel kellett utazgatnia. Minden bizonnyal hiányolta a vele egykorúak társaságát. Jó dolog, hogy ilyen erősen kötődik valaki máshoz.

De miért aggasztotta ez Qui-gont??

12. FEJEZET

Qui-gon paplanok és takarók közé helyezte Tahl-t; ez volt a legtöbb, amit az Ifjak nyújtani tudtak. Egy hosszú pillanatig még ott állt mellette. A Jedinő elfáradt a csatában, és szinte azonnal el is aludt. Qui-gon érezte, ahogy az élő Erő megcsillan a nőben, ám ez valóban csak egy kicsiny csillanás volt. Tahl nem emlékezett arra, hogyan szerezte a sérüléseit, elvesztek. Arra emlékezett ugyan, hogy elfogták egy csatában, de nem tudta, hogyan sérült meg és miként veszítette el a látását.

Qui-gon visszaült a fal mellé, és gondolkodni kezdett. A küldetésük befejeződött. Már csak azt kell kívánniuk, hogy a harc véget érjen. Cerasi biztosította afelől, hogy kivezeti őket a városból anélkül, hogy Tahl veszélybe kerülne. Visszaviszi Tahl-t Coruscantba, és remélhetőleg a Jedi gyógyítók visszaadják vibráló életterejét, amelyre még olyan élénken emlékezett.

Qui-gon tudta, hogy káoszt hagy itt maga után. Gyerekek akarnak küzdeni a világ megóvásáért, miközben a felnőttek régi sérelmeikbe temetkezve fel akadják áldozni a népet az ügyükért.

De mégis el kellett menniük. Elsődleges feladata Tahl hazavitele. Aztán majd Yoda engedélyét kéri, hogy visszatérhessenek. A Jedi Mester azonban valószínűleg nem fogja engedélyezni a visszatérést. A Jedik nem avatkoznak olyan világok ügyeibe, amelyek nem kérik

fel erre őket. Legfeljebb akkor, ha olyan különleges viszonyok alakulnak ki, amelyek zavarják vagy veszélyeztetik más bolygók békéjét és biztonságát. A Melida/Daan lakói ugyan konfliktushelyzetben vannak, de a saját világukat kivéve más nem veszélyeztetnek.

Obi-van engedélyt kért, hogy a felszínre menjen Cerasival, Qui-gon pedig engedélyezte. Tudta előre, hogy amikor majd megmondja Obi-vannak, hogy távozniuk kell, padavanja nem akar majd elmenni. De mégis engedelmeskedni fog. Ez a padavan legfőbb kötelessége, és Obi-van a legapróbb porcikájáig Jedi.

A küldetésük közel állt a sikerhez. Mégis rossz előérzet nyomta súlyos kőként Qui-gon mellkasát. Ösztönei figyelmeztették, de nem tudta, mire, és hogy ez hogyan fog hatni rá.

Futó lépteket hallott, majd Nield rohant be a terembe, Obi-vannal és Cerasival a nyomában, Qui-gon megdöbbsent, amikor látta, mennyire egy ritmusban mozdulnak, lépteik pedig tökéletes összhangban vannak, annak ellenére, hogy Obi-van lábai hosszabbak Cerasi kecsesebb felépítésű lábainál.

- Mindenki ide! - kiáltotta Nield. - Híreket hoztunk!

Nield felugrott az egyik emlékmű tetejére. Fiúk és lányok jöttek elő a főterem körüli kisebb termekből, és köréje gyűltek, várakozásteli arccal fordulva felé.

- A harcunknak vége - kezdte Nield. - Teljes győzelmet arattunk!

Az Ifjak vadul éljeneztek. Nield felemelte a kezét.

- A daanok fegyverraktára ellen indított támadásunk sikeres volt. Elloptuk a fegyvereket, mivel a daanok nem pazarolták a melidák támadására vagy képzeletbeli támadók lövöldözésére. Az Északi Csatornában helyezzük el őket. A melidák – vigyorogva tartott hatásszünetet - felrobbantották a saját rak-

táiraikat, hogy a daanok ne tudják elrabolni a fegyvereiket!

Az Ifjak hangosan nevetgéltek és hahotáztak. Élvezettel kiabáltak.

- Eljuttattuk az üzenetünket mindkét oldalhoz, így már tudják, hogy az Ifjak állnak a támadás mögött, és azt is tudják, hogy elloptuk a fegyvereiket. Fegyverek nélkül az öregek nem tudnak harcolni egymással. Óriási lépést tettünk ma előre a béke érdekében!

A jókedv sebes folyóként hömpölygött keresztül a termen, Qui-gon figyelte, ahogy Nield lenyúlt, és megfogta Cerasi kezét, majd felhúzta maga mellé. Aztán lenyúlt Obi-vanért is. És az ifjú Jedi mosolyogva ugrott fel az emlékmű tetejére, elfoglalva helyét a két vezető mellett.

Az Ifjak a köpenye szegélyét fogdosták. Obi-van lehajolt, hogy kezét rázzon velük és fogadja a gratulációkat. Majd összekapaszkodott Cerasival és Nielddel. Egyszer sem pillantott Qui-gon felé. Mintha a Jedi-lovag nem is lett volna a teremben. Mintha Obi-van nem is lett volna Jedi.

Mintha az Ifjak közé tartozott volna. Mintha az Ifjak egyikévé vált volna.

13. FEJEZET

Qui-gon elhagyta a főtermet, és keresett egy csendes helyet a szomszédos csatornában, hogy felvesse a kapcsolatot Yodával. A Jedi-mester miniatűr hologram formájában jelent meg. Qui-gon gyorsan elmesélte Tahl megmentésének történetét.

Yoda aggódva tette a kezét a homloka elé.

- Megkönnyebbültem, hallván a híreket - mondta. - Nyugtalan vagyok Tahl gyengélkedése végett. Ápolásra szorul.

- Indulok, amint eléggé megerősödik, és biztonságos lesz számára - Ígérte Qui-gon. Azonban meglehetősen ingatag helyzetet hagyok magam mögött a Melida/ Daanon.

Yoda bólintott párat.

- Hallak, Qui-gon. De emlékeztetlek, sem a melidák, sem a daanok nem kérték segítségünket. Majdnem feláldoztam egy Jedit. És nem akarok másik kettőt feláldozni.

- Hazavisszük Tahlt, azután visszatérünk ide – próbálkozott Qui-gon.

Yoda kis szünet után szólalt meg.

- Menned kell a Jedi Tanács elé - mondta végül. - Egyedül ezt a döntést nem hozhatom meg. Tahllal kell törődnöd. Aztán döntünk, ha segítenünk kell. Addig Jedi nem vehet részt. A béke veszélyeztetése fenne. Nem szabad dühítened az egyik felet, sem a másikat,

Mint mindig, Yodának igaza volt. A melidák máris idegesek voltak, mikor megtudták, hogy Jedik törtek be a laktanyájukba. És ha az is kiderül, hogy Obi-van daan területen részt vett a rajtaütésben, az feldühítheti a daanokat.

Meghajolt.

- Remélem, Tahl készen áll holnapra. Hamarosan visszatérek, Mester.

- Várom a napot - mondta Yoda kedvesen, majd a hologram megremegett, és szétfoszlott.

- Hazamenni? Nem mehetünk haza! - tiltakozott Obi-van. - Nem hagyhatjuk itt az Ifjakat! Szükségük van ránk.

- Nem kaptunk hivatalos felkérést a helyzet stabilizálására - magyarázta Qui-gon türelmesen. - Talán ha visszatérünk Coruscantra, a Jedi Tanács...

- Nem várhatjuk meg, amíg a Tanács felülvizsgálja az ügyet - vitatkozott Obi-van a fejét rázva. - Ha túl sokáig várunk, a meridák és a daanok újra felfegyverkeznek. A tettek ideje most van itt.

- Obi-van, hallgass rám! - mondta Qui-gon megkeményített hangon. - Yoda utasított bennünket a visszatérésre. Tahlnek ápolásra van szüksége,

- Pihenésre és orvosi ellátásra van szüksége - értett egyet Obi-van. - De azt itt is meg tudjuk oldani. Cerasi meg tudja mondani, hová menjünk. Tudunk hozni ide is gyógyszereket, vagy találunk egy helyet, ahol biztonságban lehet...

- Nem - mondta Qui-gon a fejét ingatva. - Haza kell vinnünk a Templomba. Nem tehetünk itt többet padavan. Holnap elmegyünk.

- A küldetésünk része volt az is, hogy stabilizáljuk a bolygó helyzetét, ha tudjuk - ragaszkodott az álláspont-

jához Obi-van. Ezt még nem tettük meg. De ha maradunk, sikerülhet!

- Nem kértek fel bennünket...

- De igen, az Ifjak kértek fel bennünket! - ellenkezett Obi-van.

- Az nem hivatalos felkérés. - Qui-gon kezdett méregbe gurulni. A fiú próbára tette a türelmét.

- Egyszer már megszegted a szabályokat, Qui-gon - vitatkozott tovább a fiú. A Galán otthagytál engem, hogy elutazz a hegyek közé, amikor az volt az utasítás, hogy maradj a palotában. Bármikor megszeged a szabályokat, amikor neked úgy tetszik.

Qui-gon vett egy mély lélegzetet, megpróbálva leküzdeni a haragját. Nem akarta a saját dühét Obi-van szenvedélyével összeengedni.

- Nem azért szegtem meg a szabályokat, mert nekem úgy tetszett, hanem mert néha egy küldetés során a szabályok akadályozhatnak - magyarázta óvatosan. - De ez esetben ilyesmiről szó sincs. Tudom, hogy Yodának igaza van.

De... - vitatkozott volna tovább Obi-van, Qui-gon azonban feltartotta a kezét.

- Holnap elmegyünk, padavan közölte határozottan.

Váratlanul nagy kiabálás támadt az Ifjak között, akik a terem egy távoli sarkában gyűltek össze. Cerasi a Jedikhez rohant, arca ragyogott.

- Ez már hivatalos! - kiáltotta. - Mivel a béke iránti követelésünkre nem válaszoltak, kibocsátunk egy hadüzenetet az Öregek ellen. Ha nem egyeznek bele azonnal a Melida/Daan békétárgyalásba, megtámadjuk őket a saját fegyvereikkel. Erre válaszolniuk kell.

Ragyogó szemmel fordult Obi-van felé.

- Ez lesz az utolsó lökés, amit meg kell tennünk a

Media/Daan történelmének megváltoztatásáért. Most sokkal nagyobb szükségünk van a segítségedre, mint eddig valaha!

14. FEJEZET

Haragtól és csalódottságtól fuldokolva Obi-van képtelen volt válaszolni Cerasinak.

- Sajnálom, Cerasi - felelte helyette Qui-gon gyengédén. - Holnap el kell mennünk.

Obi-van nem akarta látni Cerasi reakcióját, ezért elfordult, szívébe fájdalom mart. Cserbenhagyja a lányt.

Nincs hozzá joga. Nem változtathatja meg Qui-gon döntését. Csendben segédkezeit kiszolgálni Tahlt. Készítettek neki zöldséges húslevest, majd megetették és megittatták teával. Cerasi hozott Qui-gonnak egy elsősegélycsomagot, és ellátott néhány sérülést is. Tahl már valamivel erősebbnek látszott. Készen állt a holnapi utazásra, Obi-van tudta. A Jedik gyógyító ereje híres volt.

Amint Tahl elrendezték. Obi-van leült a fallal szemben, és megpróbálta megnyugtatóni fájó szívét. Valami olyasmi történt vele, amit nem értett. Úgy érezte, a lelke két részre szakadt, egy Jedire és egy Obi-van nevű fiúra. Ezelőtt soha nem tudta a kettőt külön választani.

Nem Jedi volt Cerasival és Nielddel. Csak egy közülük. Nem volt szüksége az Erőre, hogy azt érezze, valami nálánál hatalmasabbal van összeköttetésben.

És most Qui-gon azt kéri tőle, hagyja el a barátait, kiknek szükségük van rá. Felajánlotta a segítségét, együtt harcolt velük, és most el kell mennie, csak mert egy öreg ezt mondta neki.

A hűség olyan egyszerű dolognak tűnt a Templomban. Azt gondolta, a lehető legjobb padavanná válik majd. Egybeolvasztja majd a testét és a lelkét Mesterével, és szolgál.

De így nem akart szolgálni. Obi-van lehunyta a szemét, és csalódottsága ismét forrongani kezdett benne. Kezét a térdei közé szorította, hogy enyhítse a remegésüket. Megrémült attól, ami vele történt. Most nem mehet tanácsért Qui-gonhoz. Már nem hitt Mestere tanácsaiban többé. És mégsem szállhat szembe vele.

A teremben Nield izgatottan járkált fel és alá. Mindenki a melida és a daan tanácsok választát várta a hadüzenetre. A hosszú este éjszakába ment át, de még egyetlen szó sem érkezett válaszul.

- Nem vesznek bennünket komolyan - motyogta Nield keserűen. Ismét le kell csapnunk, és elég keményen ahhoz, hogy felfigyeljenek rá.

Cerasi a karjára tette a kezét.

- De nem ma éjjel. Mindenkinek pihennie kell. Majd holnap készítünk egy tervet.

Nield bólintott. Cerasi letekerte a világítást, s így a világítórudak már csak a sötét falakon pislákkoltak, mint csillagok a fekete égbolton.

Qui-gon a köpenyébe burkolózott, és Tahl mellé heveredett le aludni, arra az esetre, ha a nőnek szüksége lenne rá az éjszaka folyamán. Obi-van nézte, ahogy a fiúk és lányok kimerülten álomba zuhantak. A sarkon túl Cerasit és Nieldet látta összebújva, halkan beszélgetni.

Velük kellene lennem - gondolta keserűen. Hozzájuk tartozik, stratégiát és terveket kellene megbeszélniük. Ehelyett passzívan, csendben kell itt ülnie, és csak figyelheti elszántságukat és hevességüket. Cerasi egyszer sem nézett rá a hosszú este alatt. Nield sem. Nem kétséges a csalódottságuk és a haragjuk miatt

Obi-van habozva felemelkedett. Még ha el is hagyja őket holnap, tudniuk kell, hogy nincs más választása. Halkan lépdelt az alvó gyerekek között Cerasiék felé.

- Csak el akartam búcsúzni - mormolta. - Holnap korán reggel indulunk.

Elhallgatott egy pillanatra.

- Sajnálom, de nem maradhatok veletek. Pedig szeretnék.

- Megértjük - mondta Nield hidegen. - Engedelmeskedned kell az öregebbnek.

- Ez nem engedelmesség, sokkal inkább tisztelet - magyarázta Obi-van. Szavait még ő maga is sántának érezte,

- Óh! - biccentett Cerasi, - Az én problémám az, hogy soha nem volt meg ez a tisztelet-dolog nálam. Az apám mindig megmondta, mi a jó, és sosem volt igaza. Kit érdekel, mondta, ha ezrek vagy milliók halnak meg? Az ég mindig kék lesz felettünk, és a világunk is megmarad. Az úgy az, ami fontos. Tehát a te Jedi főnököd megmondja, mit kell tenned, és te megteszed, Még akkor is, ha tudod, hogy nincs igaza. És ezt hívják tiszteletnek.

Nieldre pillantott.

- Talán túl sokáig éltem a sötétben, De ezt még én is látom.

Obi-van félszegen toporgott előttük. Zavarban volt A Jedik útja mindig olyan tiszta volt számára, mint a forrásvíz. De Cerasi összesározta a vizet, és kétségekkel felhőzte be,

- Segítenék, ha tudnék - mondta végül. - Ha van valami, és tudnám, hogy tehetnék különböző...

Nield és Cerasi egymásra néztek, majd vissza Obi-varra,

Mi az? - kérdezte a fiú.

- Van egy tervünk - mondta Cerasi,
Obi-van leguggolt hozzájuk.
- Mondjátok el.

Nield és Cerasi közelhajoltak, homlokuk majdnem érintette Obi-vanét.

- Tudod, a város külső körén vannak az elhárító tornyok - kezdte Cerasi suttogva. - És vannak tornyok Melida középpontja körül is. Ezek a tornyok irányítják a részecske mezőket, megakadályozva a behatolást, és elválasztva Melidát Daantól,

- Igen, láttam őket - bólintott Obi-van.

- Kapcsolatban állunk a kinti Ifjakkal - vette át a szót Nield. - Küldtem nekik egy üzenetet arról, hogy sikerült mindkét féltől ellopni a fegyvereket. Számos lerombolt falu övezi a várost. Sok gyerek ott él, vagy vidéken. Százak. Ezek, ha a szélesebb területet vesszük. Mindannyian egy hálózat segítségével összeköttetésben állnak. Ha le tudjuk rombolni a védelmi mezőt, be tudnak vonulni Zehavába.

- És vannak fegyvereik is - tette hozzá Cerasi halkan. - Lenne egy hadseregünk. Nem csak létszámfölényben lennénk az öregekkel szemben, de nekik nem is lenne mivel harcolniuk. Megnyerhetnénk a háborút halottak nélkül... ha elég óvatosak vagyunk, és az öregek elég okosak ahhoz, hogy megadják magukat.

- Jó tervnek hangzik - mondta Obi-van. - De hogyan fogjátok lerombolni az elhárító tornyokat?

- Ez a problémánk felelte Nield, - Csak a levegőből lehet lerombolni őket. Szükségünk van egy hajóra.

- Nem használhatunk suhanókat - magyarázta Cerasi.

- Az elhárító tornyoknak védelmi rendszerük is van. A suhanók nem elég gyorsak és mozgékonyak. Vadászgépekre van szükségünk.

Cerasi és Nield mereven néztek Obi-van szemébe.

- Tudjuk, hogy ti valamiféle gyors űrhajóval érkeztetek a Melida/Daanra. Be tudsz segíteni nekünk vele? - kérdezte végül Cerasi.

Obi-van alig kapott levegőt meglepetésében. Cerasi és Nield óriási szívességet kértek. Ez már túllőtt egy padavan engedetlenségén. Ez már magával Yodával való dacolás.

Qui-gonnak joga lenne visszaküldeni azonnal a Templomba. Meg kellene jelennie a Jedi Tanács előtt. És Qui-gonnak arra is joga lesz, hogy elűzze maga mellől, mint padavanját.

- Hajnalban indulhatunk - folytatta Nield. - A küldetés csak egy órát vesz igénybe, vagy egy kicsivel többet. Azután visszaviheted Tahl-t Coruscant-ra.

- Az elhárító tornyok kiiktatása tulajdonképpen megkönnyíti Tahl kicsempészését Zehaváról - fejtette ki Cerasi.

- De ha az űrhajó megsérül, az azt is jelenti, hogy Tahl nem jut ki innen - mondta Obi-van. - A küldetésünket bukásra ítélné, és talán még Tahl haláláért is nekem kellene vállalnom a felelősséget.

Cerasi beharapta az alsó ajkát,

- Csúnya dolog tőlem, amiért kigúnyoltalak - mondta félénken, és látszott, hogy nem szokott bocsánatot kérni. - Tudom, hogy a Jedi-szabályzat vezérli az életedet. És azt is tudjuk, hogy túl sokat kérünk tőled. Ha nem lennénk ilyen kétségbeesettek, nem tennénk ilyet. Már így is olyan sok mindent tettél értünk.

- Ahogy te is értünk - válaszolt Obi-van. - Soha nem Mentettük volna meg Tahl-t nélkületek.

- Ez az egyetlen lehetőségünk a békére - szólalt meg ismét Nield. - Ha az öregek meglátják, mennyien vagyunk, nem lesz más választásuk, csak a megadás.

Obi-van Qui-gon alvó alakja fele pillantott. Olyan

sokkal tartozott Mesterének. Qui-gonnal egymás mellett harcoltak, még az életét is megmentette. Kötelék feszült közöttük.

De kötelék létezett közte és Nield meg Cerasi között is. Az a rövid idő, amióta ismerte őket, nem jelentett különbséget. Az áram, amely közöttük lüktetett, olyasvalami volt, amit eddig még soha nem tapasztalt. És még ha Cerasi bocsánatot is kért tőle, nem voltak az igazság csírái a szavai mögött? Helyes dolog engedelmessé válni, amikor a szíve azt súgja, nem az?

Cerasi megszokottan heves, zöld tekintete szánalommal lágyult meg, ahogy a fiatal Jedi arcára kiülő küzdelmet figyelte. Nield határozottan, de melegen pillantott rá. Ő is tudta, hogy amit Obi-vantól kérnek, hatalmas áldozatot jelentett a fiú számára.

Qui-gont kellene elárulnia, és az életét, amelyet Jediként élt. Értük. Az ügyükért. De azért kérték ezt, mert tudták, hogy igazuk van.

És Obi-van is tudta, hogy igazuk van. És nem engedhetett volna el őket. Nem hozhatta meg ezt a döntést Jediként. De meghozhatta barátiként.

Mély lélegzetet vett.

- Megteszem.

15. FEJEZET

Hajnal előtt osontak ki. Cerasi vezette ki őket a csatornákon át a Külső Körzetbe. Aztán ugyanazon az úton hagyták el Zehavát, amelyen Qui-gon és Obi-van érkeztek - át a Tanúbizonyosság Termén, vissza a csapdába. Ekkor Nield elővett egy tekercs jó minőségű karbonkötelet, és feldobta a felszínre. Az erős mágnes rátapadt a fémtetőre, könnyedén felmászhattak rajta.

Hamar odaértek az űrhajóhoz a hűvös, szürke levegőben. Proton gránátokkal pakolták meg a zsákjaikat mindhárman. Nehezek lettek a zsákok, de ők alig érezték a súlyt. Alig várták, hogy eljussanak a hajóig, és megkezdjék küldetésüket.

Amikor elérték a gépet, Nield és Cerasi segítettek leszedni az ágakat és leveleket, amelyekkel Qui-gonnal lefedték. Nield arca felragyogott, amikor meglátta a csillagó, kis testű vadászgépet. Aztán felfedezte a horpadást az oldalsó panelen. Obi-vanra nézett.

- Azt hiszem, kérdeznem kell valamit. Jó pilóta vagy?

Obi-van egy pillanatig értetlenül meredni látszott rá. Aztán Cerasiból kitört a nevetés, Nield és Obi-van pedig csatlakozott hozzá, nevetésük hangja a kanyon falain visszahangzott.

- Gondolom, hamarosan kiderül - jegyezte meg Cerasi derűsen.

Bemásztak a hajóba. Obi-van csusszant a pilótaülésbe. Egy pillanatra ismét habozni kezdett, a vezérlőpult

bámulva. Legutóbb, amikor itt ült és letette a gépet, Qui-gon volt a másodpilóta. Qui-gon ugratta, amiért meghúzta a hajó oldalát. Obi-van lelkiismerete megszólalt. Jó dolgot cselekszik? Megéri ez az ügy, hogy elárulja Qui-gont??

Cerasi lágyan megérintette a csuklóját.

- Tudjuk, hogy ez nagyon nehéz neked, Obi-van. Ez még értékesebb teszi számunkra az áldozatot.

- És a legmélyebb, szívből jövő köszönetünk érte - tette hozzá Nield csendesén.

Obi-van feléjük fordult, tekintetük találkozott. Megdöbrent, mert mintha saját magára nézett volna. Barátai állhatatos tekintetében azt látta, amit a saját szívében tartott - ugyanazt az elszántságot, tüzet és merészséget. Érezte, hogy elárasztotta a magabiztosság. Helyes dolgot cselekszik. Talán még Qui-gon is megértené.

Beindította a motorokat.

- Induljunk!

- Először bombázzuk le a külső elhárító tornyokat, majd a középen lévőket - javasolta Cerasi. - De mindent szabad szemmel kell csinálnunk. Nincs semmiféle koordinátám a navigációs rendszer számára.

- Ez nem probléma - mondta Obi-van. Alacsony fordulatszámon tartotta a motort, ahogy a hajót felemelte a szikla mellől. Aztán teljes gázra kapcsolt, és kiröppent a kanyonból. Senki sem szólt rá, hogy lassítson.

- Nekem a kitérő manőverekre kell összpontosítanom, szóval jobb lesz, ha ti ketten céloztok - mondta Obi-van. - A lézerágyú indítógombja előtted jobbra van, Cerasi.

Nield saját lézerágyú kioldójához nyúlt.

- Kinyitom a vészhelyzetre tartott célzóablakot, amint közelebb érünk - szólalt meg ismét Obi-van. -

- Figyeljetek a suhanókra. Ahhoz, hogy te tudjuk rombolni a tornyukat, alacsonyan kell repülnünk.

A két elhárítótorony a főkapu két oldalán másodperceken belül látótávolságba került.

- Itt vagyunk - villantotta ki Obi-van a fogait.

- Suhanó jobb felől - jelentette Cerasi. - Már rajta vagyunk az érzékelőken.

Obi-van élesen balra kanyarodott, majd visszarántotta a kormányt jobbra. A suhanó meglepetten látta, hogy a vadászgép egyenesen feléje tart, ezért élesen lefelé rántotta a járművet, és közben tüzelni kezdett. Obi-van egy parányi íránymódosítást hajtott végre, aminek következtében a lövedékek ártalmatlanul záporoztak el a baljukon. A város falaiba ütődtek, robbanásokat okozva odalenn.

- Nem csinálják meg még egyszer - vélte Cerasi. - Ha a város közelébe érünk, akár saját épületeiket is szétlőhetik.

- Valószínűleg akkor majd kisebb tüzerőt fognak használni - gondolkodott hangosan Nield.

- Anélkül kell végrehajtanunk a feladatot, hogy kilőnének őket - aggódalmaskodott Cerasi. - Meg kell mutatnunk nekik, hogy az ultimátumunk célja a béke.

- Ez az én feladatom - felelte Obi-van. - A torony lőtávolságban. Bombázzátok le!

Újabb suhanó közelített balról, és többet is látott felemelkedni; úgy néztek ki, mint egy csapat szúnyog. Talán éppen a távoli daan főhadiszállásról indultak. Obi-van számolt a suhanók lassúbb sebességével. Egy szinten kell maradnia elég hosszú ideig ahhoz, hogy Cerasi és Nield célozni tudjanak. Lenni kell elég időnek...

Kinyitotta a tüzelő panelt Nieldnek. A vadászgép törzsének feszülve Nield célzott a lézerágyújával. Cerasi ujjai a saját elsütő-billentyűjén várakoztak.

- Most! - kiáltotta Obi-van, és ráközelített a toronyra.

Cerasi és Nield kilőtték a sugárnyalábokat. Amint a lövedékek elszálltak, Obi-van teljes sebességre kapcsol, és elhúzott a bal szárnyuk felé tartó suhanó felett. Fegyvertűz követte a mozdulatot. Kapott egy kisebb ütést a szárny, de nem roncsolódott a hajó.

Cerasi és Nield egyenesen felé találták a tornyot. Obi-van érezte a robbanás okozta vibrációt a levegőben a hajó törzsén. A suhanót azonban megremegtette a robbanás, a pilótának küzdenie kellett, hogy megtartsa a gép fölött az uralmát. Az elektromos védelmi mező rövid időre láthatóvá vált, majd apró, kékes árnyalatú atomokra hullott.

Obi-van, Cerasi és Nield ujjongtak, mialatt Obi-van a következő torony felé vette az irányt. A katonai suhanok mostanra már csaknem a nyomában voltak.

- Hét suhanó - számolta Cerasi, és aggódva ráncolta össze az arcát. - Meg tudjuk csinálni, Obi-van??

- Ha elég gyorsak leszünk. Tudtok fejfelé célozni?

- Nem probléma - grimaszolt vidáman Cerasi,

Nield célra tartotta az ágyút.

- Mehet.

Obi-van ismét felpörgette a motorokat. A vadászgép teljes sebességgel hasította át az eget. Tudta, hogy technikailag túl gyors ehhez a magassághoz, de azt is tudta, hogy képes kezelni a hajót. És senki sem ült a másodpilóta ülésében, aki emlékeztette volna a csillagközi légi közlekedés szabályaira vagy a veszélyekre. Vidámság járta át a testét. Először életében nem kellett választ adnia senkinek. Nem léteztek Jedi-szabályok, sem felsőbb rendű bölcsességek a hajón.

Cikcakkban ereszkedett, olyan merészen süllyedve, ahogy csak mert. A suhanók beálltak mögé, és egy-

folytában tüzeltek, attól félve, hogy összeütköznek a vadászgéppel. Az Erő segítségével Obi-van képes volt elkerülni a lövedékeket.

Ahogy közelebb került a terepjárók egyre merészebbé váltak. Az egyikük egyenesen feléje robogott, s menetközben tüzelt.

- Felkészülni... - kiáltotta Obi-van,

Az utolsó pillanatban hirtelen felrántotta a hajót, majd elzúgott egy suhanó alatt, és úgy irányította a hajót, hogy tiszta legyen a torony felé a kilövés.

Nield és Cerasi lőttek. A torony felrobbant, fémdarabok és alkatrészek szóródtak szét. Obi-van jobb szárnyal felfelé fordította a gépet, és teljes sebességre kapcsolva elhúzott. A suhanók örült sietséggel tértek ki az útból, hogy elkerüljék az ütközést.

- Mindenki jól van? - kérdezte Obi-van.

- Szédelegve, de jól - felelte Cerasi. és izzadságot törölt le a homlokáról. - Hihetetlen manőver volt!

- Oké, kövesd a falat - irányította Nield. - Leromboljuk a tornyokat a kerület körül is.

A katonai suhanók üldözték őket, de nem tudtak sem olyan magasan, sem olyan gyorsan repülni, mint a vadászgép. Még több suhanó kapcsolódott a hajzába. Ahhoz, hogy minden egyes tornyot leromboljanak. Obi-vannak meg kellett ismételnie ugyanazt a villámgyors manővert, amivel elkerülte a lövedékeket és az ütközést. Az ő előnyük a gyorsaság és a vadászgép fürgesége volt, na és persze Nield és Cerasi pontossága.

Egyik tornyot a másik után rombolták le, a kis katonai repülők pedig közvetlenül a nyomukban suhantak. Megpróbálták harapófogó alakzatot felvéve elkapni őket, de Obi-van túl gyors volt számukra.

Amikor az utolsó tornyot is elzuhanni látták, a három fiatal diadalittasan kiabált. Cerasi előreha-

jolt, és megölelte Obi-vant. Nield megveregette a hátát.

- Tudtam, hogy számíthatunk rád, barátom - mondta örvendezve. Ellenőrizte az ágyúját. - Rengeteg lövedékünk maradt, Mit szólnátok, ha a Tanúbizonyosság Termét is belerobbantanánk a nanoszférába??

Cerasi összevonta a szemöldökét.

- Most? De Nield, vissza kell mennünk. Addig kell a melidákat és a daanokat ütnünk, amíg gyengék.

- És különben is - tette hozzá Obi-van -, emberek lehetnek odabenn.

- Azt mondtuk - nézett Cerasi Nieldre -, hogy anélkül csináljuk végig, hogy bárki is meghalna.

Nield beharapta az alsóajkát, és kibámult az ablakon, az alattuk lévő zehavai ürrepülőtér felszínére.

- Minél hamarabb robbannak fel azok a termek, annál hamarabb fog fellélegezni mindenki ezen a bolygón - motyogta. - Megvetem mindazt, amiért azok az épületek állnak.

- Tudom - felelte Cerasi. - Én is. De egyszerre csak egy lépést tegyünk.

- Rendben - egyezett bele Nield kelletlenül. - De egy dolgot még tegyünk meg. Mielőtt leszállunk, vessünk egy pillantást a vidékre. Deila arra vár. hogy elküldhesse az üzenetet, hogy a külső tornyok felrobbantak. Az Utcaseprő Ifjak mozgósítva lennének.

Obi-van szélesedő köröket írt le a városon kívül eső terület fölött. Mindenütt fiatalokat láttak, akik tanyákról és falvakból és erdőkől áramlottak elő. Kezdték elárasztani a Zehavába vezető utakat. Néhányan megrongálódott terepjárókon vagy megjavított turbótraktorokon ültek. Akik gyalogoltak, katonai menetoszlopban haladtak. Amikor meglátták a vadászgépet maguk fölött, integetni és kiabálni kezdtek, de ők hár-

man semmit sem hallottak. Obi-van megbillentette a gép szárnyát, mintegy visszaintegetésképpen.

Könnyek gyűltek Cerasi szemébe.

- Soha nem felejteni el ezt a napot - szipogta meghatottan. - És soha nem Felejttem el, mit tettél értünk, Obi-van Kenobi.

Obi-van visszafordította a gépet a leszállóhely irányába Nem érdekelte, mennyire lesz mérges Qui-gon, és az sem, ha visszaküldi a Templomba.

Ez a pillanat megérte.

16. FEJEZET

Qui-gon korán ébredt, és először Tahlt ellenőrizte. A nő mélyen aludt. Ez jó jel volt. Az alvás a legjobb gyógy-mód, legalábbis amíg vissza nem viszi Coruscantra.

Felfedezte, hogy Obi-van eltűnt, mint ahogy Cerasi és Nield is. Nem volt kétséges, hogy még egyszer utoljára elment a barátaival, mielőtt elhagyja a bolygót. Qui-gon nem foglalkozott vele. Tudta, milyen nehéz a fiú számára a távozás.

És neki is megvolt a maga terve.

Egy Roenni nevű kislányt kért meg, hogy vigyázzon Tahlra. Aztán átment a csatornákon át abba az irányban, amelyről múlt éjjel térképet készített, míg az Ifjak a győzelmüket ünnepelték.

Amikor a Melida és a Daan határvonalat elérve kibukkant a felszínre, még sötét volt. Néhány csillag még ott pislákkolt a sötétkék égen, amely szürkés árnyalatú volt a horizonton.

Qui-gon egy sikátorban várakozott, míg mindenki megérkezett, akit meghívott. Aztán elindult a részlegesen lebombázott, sarkon álló épület felé.

Múlt éjjel küldött egy üzenetet Wehuttinak az egyik Ifjúval. Találkozót kért a Melida Tanáccsal és a Daan Tanáccsal. Azt sugalmazta, hogy jól felfogott érdekük a találkozás. Hírei vannak az Ifjakról, amiről tudniuk kell.

Egészen mostanáig nem volt biztos abban, hogy bárki is el fog jönni. Abban sem volt biztos, hogy az

egyik vagy a másik oldal nem akarja-e elfogni. Kétségbeesett játszma volt ez. Mindenre fel volt készülve. De még egy utolsó próbát tennie kellett a béke érdekében, mielőtt elhagyja a Melida/Daant. Láta a szívfájdalmat Obi-van arcán. Meg kellett tennie a padavanjáért.

Egy kitört ablak közelében megállt, hogy hallgatózzon egy picit.

- És hol van a Jedi?? - kérdezte egy hang hidegen. - Ha ez egy újabb mocskos melida trükk, esküszöm dicsőséges mártírjaink emlékére, meg fogjuk torolni!

- Inkább egy piszkos kis daan csel. - Qui-gon Wehutti hangját ismerte fel. - Egy gyáva kis trükk, értéktelen ösök érnek csak ennyit, hamis üggyel törbe csalni az ellenséget. A hadaink másodperceken belül itt lehetnek.

- És mit tesznek? Kavicsot dobálnak? - szórakozott jól egy másik hang. - Hát nem a melidák robbantották fel a raktáraikat, daan támadástól tartva?

- És nem a daanok hagyták, hogy elvigyék az orruk elől a fegyvereiket? - csattant fel Wehutti.

Qui-gon elérkezettnek látta az időt a belépésre. Átmászott egy félig lebombázott falon. A Melida Tanács tagjai a szoba egyik oldalán álltak, teljes fegyverzetben, plasztik vértetbe öltözve. A daanok az ellenkező oldalon álltak, szinte azonosan öltözve és fegyverkezve. Mindegyik csoport minden tagja viselte sérülések nyomait. Néhányuk maszkon keresztül lélegzett. Nehéz lett volna megkülönböztetni a csoportok tagjainak hovatartozását.

- Nincsenek trükkök, sem cselek - mondta Qui-gon, a szoba közepére lépve. - És ha a melidák és a daanok együttműködnek, nem fogom sok időtököt rabolni.

A daan tanács tagjai éppoly szkeptikusan bámulnak,

mint a melidák, gondolta Qui-gon, ahogy szétnézett a szobában. De legalább a két csoport egyvalamiben közös volt: a bizalmatlanságban.

- Mi hírt hoztál nekünk az Ifjacról? - kérdezte Wehutti türelmetlenül.

- És miért érdekelne bennünket, mit tesznek a gyerekek? - kérdezte egy daan megvetően.

- Mivel tegnap bolonddát tetek benneteket - felelte Qui-gon halkán. Kivárta a benntartott lélegzeteket, és azt, hogy a mohón gyűlölködő pillantások ráirányuljanak. - És még egy praktikus okból, mégpedig mert ellopták a fegyvereiteket - tette hozzá. - Fegyverletételt kértek, de ti válasza sem méltattátok őket. Nyilvánvaló, hogy képesek elérni, amit akarnak.

Mindössze oda kell sétálnunk hozzájuk és visszavenni a fegyvereinket - mondta a daanok egyik vezetője a léghőmaszkján keresztül. - Mint egy cukorkát egy kisbabától.

Figyelmeztettek benneteket - kezdte Qui-gon, és körbefordult, hogy mindenkinek elkaphassa a tekintetét a szobában. - Ne becsüljétek alá az Ifjakat. Megtanulták tőletek, hogyan kell harcolni. Megtanultak tőletek döntéseket hozni. És megvannak a saját elgondolásaik.

- Ez az, amit meg kellett hallgatnunk? - dörögte egy daan vezető. - Ha igen, akkor eleget hallottunk.

- Most az egyszer egyet értek Guenivel - mondta Wehutti a maszkot viselő férfi felé intve. - Ez csak idő-pazarlás.

Sürgesnek kell benneteket, hogy fontoljátok meg újra - mondta Qui-gon. - Ha egy koalíciós kormányt alakítotok, képesek lesztek Zehavát irányítani, és így Melida/Daant is. Ha nem, az Ifjak nyerik a háborút. Ők

uralkodnak majd az öregek fölött. És bár az elveik tiszták, attól tartok, ez nagy árat követel majd.

Wehutti elindult kifelé a szobából, és a melida vezetők követték.

- Szövetkezni a daanokkal?? Álmodban!

Gueni sietve meglódult, mintha nem akarná, hogy a melidák távozzanak először. A többi daan követte.

- Kizárt dolog!

Váratlanul robbanás zaja rázta meg a maradék ablak-táblákat. A daanok és melidák egymásra néztek.

- Ez valami trükk! - kiáltotta Wehutti. - A mocskos daanok megtámadtak bennünket!

- A gyűlöletes melidák támadtak meg! - kiáltott tel Gueni ugyanabban a pillanatban. - Ördögök!

Qui-gon az ablakhoz lépett. Kinézett, de semmit sem látott. Ahogy azonban körbepásztázta a tekintetével a területet, újabb robbanás rengette meg a csendet. A daan szektorból jött, kalkulálta a lehetőségeket. Mi lehet az?

A következő másodpercben Gueni adóvevője kezdett el csipogni. Az öreg daan félrevonult a sarokba, hogy zavartalanul vehesse át az üzenetet. Amíg Gueni meghallgatta, háttal a szoba felé fordulva. Qui-gon aggódni kezdett. Obi-van eltűnt hajnalban. Remélte, hogy padavanjának ehhez az egészhez semmi köze. Az Erőt használva próbált kapcsolatot teremteni Obi-vannal, De nem érzett semmit. Sem nyugtalanságot, sem zavart, sem bizonyosságot. Csak... ürességet.

Amikor Gueni visszatért a csoporthoz, reszketni látszott,

- Két elhárító tornyot bombáztak le a daan szektorban.

Az egyik daan harcos a fegyveréért nyúlt,

- Tudtam! A mocskos melidák...

- Nem! - kiáltotta Gueni rekedten. - Az Ifjak voltak.

A daan köze lassan visszacsúszott az oldalához. A melida, aki szintén a fegyveréért nyúlt, ugyanúgy cselekedett. Zagyva beszélgetés kezdett kibontakozni.

- Azok a gyerekek nem lehetnek képesek önállóan erre! A száználmas melidák állhatnak mögöttük! - kiáltotta az egyik daan tanácsstag.

- A hazug daanok mindig gyorsan megvádolnak, tények nélkül! - kiáltotta vissza egy melida.

Qui-gon az ablakpárkányhoz húzódott, és várta a vita végét. Néha jobb volt félrehúzódni, és kivárni, amíg az események kibontakoznak.

Adóévők kezdtek el csipogni. Melidák és daanok beszéltek velük, arcuk megrázkódtatásról árulkodott. Mindkét oldalról jöttek a jelentések. Egyik a másik után tudósított a tornyok lerombolásáról. Először a külső részen, majd belül is. A robbanások egyre közelebb kerültek, ahogy az utolsó tornyok is felrobbantak.

- Az Ifjak beszivárognak vidékről - tájékoztatta a többieket Gueni: riadt tekintettel. - A város most már nyitva áll. Védtelenül. És fegyvereik vannak.

Melidák és daanok néztek egymásra. Most már felfogták, hogy a fenyegetés, amivel szembe kell nézniük, komoly.

- Most már értitek, miért kell összefognotok? - kérdezte Qui-gon halkán. - Az Ifjak csak békét akarnak. Megadhatjátok nekik. Nem akarjátok újjáépíteni a várost?

- Azt mondják, békét akarnak, de közben hadat viselnek - mondta Wehutti megvetően. - Nos, mi megadhatjuk nekik a háborút, hogy büszkévé tegyük az őseinket. Sok fegyvert elveszítettünk, de nem vagyunk védtelenek.

- És maradt még fegyverünk épp elég - mondta egy daan sietve. - Szállítmányok érkeznek ma délután a külső raktárainkból.

- Összeomlanak majd az ellenállás apró jeleitől is - szólt közbe egy melida nő. - Harcolhatunk ellenük.

- De nem együtt - jelentette ki Wehutti. - A dicsőséges melidák megsemmisítik őket daan segítség nélkül is.

- Legalább most az egyszer ne becsüljétek túl magatokat! - mondta Qui-gon élesen. - Nincsenek fegyvereitek. Nincs légvédelmetek. Van egy hadseregetek öregekből és sebesültekből. Gondolkodjatok, mit beszéltek! Ők több ezren vannak!

A szoba mindkét oldalára csend telepedett. Wehutti és Gueni összenéztek. Qui-gon a megadást látta megvillanni a parázsló bizalmatlanság alatt.

- Talán igaza van a Jedinek - mondta Gueni kelletlenül. - Egyetlen módját látom, hogy legyőzzük őket. Egyesíteniünk kell a hadainkat és a fegyvereinket. De a Jedinek kell vezetnie bennünket.

Wehutti lassan bólintott.

- Az egyetlen lehetőség annak biztosítására, hogy a daanok nem fordulnak ellenünk a csata végén.

- És a mi egyetlen bizonyosságunk is - tette hozzá Gueni. - Nem bízhatunk egy melida szavában.

Qui-gon megcsóválta a fejét.

- Nem azért jöttem ide, hogy csatába vezesselek benneteket. Azért jöttem, hogy sürgesselek benneteket megtalálni az utat a béke felé.

- De itt nincs béke! - kiáltotta Wehutti. - Az Ifjak már felvázolták a csata fővonalait!

- De hiszen ők a ti gyermekeitek! - kiabált vissza Qui-gon, elvesztette a türelmét mindkét oldal konoksága láttán. Aztán igyekezett lecsillapítani a hangját, úgy folytatta. - Én például nem ölök gyerekeket. Miért akartok ilyesmit tenni?

Wehuttihoz fordult.

- Mi a helyzet Cerasival? Csatába akarsz menni a saját lányod ellen?

Wehutti e/sápadt. Ökölbe szorított ujjai elernyedtek.

- Az unokám, Rica a föld alatt van - mondta Gueni.

- Nem láttam az én Deilámat két éve - mondta egy melida asszony.

Más daanok és melidák is elbizonytalanodtak. Hosszú szünet következett.

- Rendben van mondta végül Wehutti. - Ha leszel a megbízottunk, nyitottak vagyunk egy tárgyalásra az Ifjakkal.

- A daanok is beleegyeznek - bólintott Gueni. - Igazad van, Qui-gon. Nem viselhetünk hadat a saját gyermekeink ellen

17. FEJEZET

- Nem találkozunk velük - mondta Nield mérgesen. - Tudom, mit érnek az ígéreteik. Csak azért találkoznak velünk, hogy eltereljék a figyelmünket. Azt mondják majd, hogy tegyük le a fegyvert. És aztán a harc újra kezdődik. A megadás már túl késő. Ha engedünk, azt hiszik, gyengék vagyunk.

- Tudják, hogy sarokba szorítottad őket - vitatkozott Qui-gon. - Beszélni akarnak veletek. Sikerült, Nield. Fogadd el a dicsőségedet!

Cerasi összefonta a karját maga előtt.

- Nem sikerült, ha hülyét játszunk, Qui-gon.

Qui-gon sóhajtva fordult el. Azóta vitatkozott Cerasivaí és Nielddel, amióta visszatért. Nem ment túl jól. Az egész kicsúszott a keze közül.

Obi-van a házilag eszkábált asztal mellett ült, és hallgatott, Nem mondta el a véleményét, nem próbálta meg befolyásolni Cerasit és Nieldet. Qui-gon ezt meglepetten vette tudomásul. Obi-van békét akart ezen a bolygón. Miért maradt akkor most háttérben? Még egyszer, amikor Qui-gon megpróbált kapcsolatba kerülni padavanjával, ürességet talált.

A főhadiszállás mostanra tömve volt fiúkkal és lányokkal, akik vidékről érkeztek. Még többen gyülekeztek a föld felett, parkokban és tereken, Az Ifjak megszervezték, hogy hozzanak mindenféle élelmet, és létesítettek egy utánpótlásvonalat. Valószínűleg egy

napba is beletelik, mire mindenki enni kap, de elszántak voltak a siker érdekében.

- Hogyan tudtátok lerombolni a tornyokat? - kérdezte Qui-gon Cerasit és Nieldet kíváncsian. Ez volt az a kérdés, amely nem hagyta nyugodni, amióta hallotta a híreket. - A levegőből kellett lecsapnotok. De suhanókkal ezt nem lehet megcsinálni. Szükségeitek volt egy...

Qui-gon szünetet tartott. Obi-van felé fordult. Az ifjú Jedi lassan hátratolta a székét. Qui-gon hallotta, ahogy a szék lábai a kőpadlót karcolják. Aztán a fiú felállt. Nem volt ideges és nem nézett félre. Állta Qui-gon tekintetét.

- Szóval te voltál - állapította meg Qui-gon. - Elvitted a vadászgépet. Elvitted, holott tudtad, hogy ez az egyetlen kiutunk a bolygóról. Elvitted, tudva, hogy ez az egyetlen reményünk Tahl számára.

Obi-van bólintott.

Cerasi és Nield egyik Jediről a másikra pillantott. Cerasi elkezdett beszélni, de aztán inkább elhallgatott. A feszültség Qui-gon és Obi-van között nem rá tartozik.

- Kérlek, gyere velem, Obi-van - vetette oda kurtán Qui-gon.

Egy szomszédos csatornába vezette, ahol négy-szemközt tudtak beszélni. Várt pár másodpercet, hogy lecsillapítsa magát, Keserűségnek itt nem volt helye, de még érezte, ahogy az érzés benne hullámszik. Obi-van megsértette a bizalmát.

Nem tudta, mit mondhatna. Érzelmei elárasztották. Qui-gon nagy erőfeszítéssel idézte fel a Templomban tanultakat. Megdorgálhatta volna padavanját a Jedi-szabályok szerint. Először is tisztáznia kell a vétket. Ezt megtenni a Mester feladata, ítélet kimondása nélkül.

Hálásan az útmutatásért, Qui-gon vett egy mély lélegzetet.

- Azt az utasítást kaptad, hogy ne foglalj állást.

- Igen - felelte Obi-van nyugodtan. A padavan feladata az, hogy elismerte a hibáját, vita nélkül.

- Azt az utasítást kaptad, hogy légyei mindig elérhető, hogy bármikor távozhassunk.

- Igen.

- Azt az utasítást kaptad, hogy Tahl egészsége az elsődleges fontosságú számunkra. Mégis veszélyeztetted az egészségét azzal, hogy elvitted az egyetlen szállítóeszközt egy veszélyes küldetésre.

- Igen - értett egyet Obi-van.

Qui-gon fájdalmasan nyelt egyet.

- Azzal, hogy mindezt megtetted, nem csak Tahl életét kockáztattad, hanem a Melida/Daan békéjének ügyét is.

Obi-van először habozni látszott.

- Én segítettem a béke ügyén...

- Ez a te változatod - szakította félbe Qui-gon. - A Mestered és Yoda Jedi-mester úgy döntöttek, hogy a Jedi beavatkozás ebben a helyzetben az elfogultság a melidákkal vagy a daanokkal kapcsolatosan csupán szabotálná a béke ügyét. Ezt neked is elmondtam. Így van, padavan??

- Igen - felelte Obi-van. - Igaz.

- Qui-gon ismét szünetet tartott. Összeszedte magát, hogy a mester és tanítvány kapcsolatáról szóló Jedi-bölcsességet elmondja. Hogy a szabályok hogyan alakultak ki az évezredek folyamán. Hogy a padavan engedelmisségi fogadalmát nem lehet erővel érvényesíteni, de mindent el lehet érni a bölcsesség elnyerésével és a szolgálat alázatosságával. Hogy nem azért van itt, hogy megbüntesse Obi-vant, vagy hogy kioktassa, hanem, hogy segítse Obi-van utazását és megvilágosodását addig a napig, amíg Jedi-lovaggá válik.

- Nem érdekel - szólalt meg Obi-van, megszakítva Qui-gon gondolatait.

- Mi nem érdekel? - kérdezett vissza Qui-gon rémülten. Általában egy padavan csendben maradt, miután elismerte a vétkeit, és Mestere következő lépésre vonatkozó döntését várta.

- Nem érdekel, hogy megszegtem a szabályokat - mondta Obi-van. Helyes volt megszegni őket.

Qui-gon ismét nagy levegőt vett.

- És az helyes volt, hogy eljátszottad a bizalmamat?

- Sajnálom - biccentett Obi-van. - Meg kellett tennem. De igen, hegyes volt.

Qui-gon úgy érezte, Obi-van szavai pengeként hatolnak a testébe. Látta a villanást azóta, hogy Obi-vant a tanítványává fogadta, és azóta várt erre a pillanatra. Várt az árulásra. Az útésre. Meg kellett keményítenie a szívét, hogy felkészüljön rá.

És most mégsem volt felkészülve teljesen,

- Qui-gon, meg kell értened - kezdte Obi-van csendesen. - Találtam itt valamit. Egész életemben megmondták, mi a helyes, mi a legjobb. Az ösvény ki volt jelölve a számomra. Ez nagy adomány, és hálás vagyok mindenért, amit megtanultam. De itt, ebben a világban az összes absztrakció, amit eddig tanultam, hirtelen valami konkrét dologgá változott. Valamivé, amit látok. Valami valódivá. - Obi-van az Ifjak, szálláshelye felé intett. - Ezeket az embereket a sajátjaimnak érzem. Ezt az ügyet a sajátomnak érzem. Úgy vonz engem, mint semmi soha előtt.

Qui-gon csodálkozása szomorúsággá változott, és magára haragudott. Obi-vant félretette. Korábban kellett volna lépnie. Emlékeztetnie kellett magát, hogy Obi-van csak egy kisiú.

Óvatosan választotta meg a szavait.

- A helyzet itt szívszorító, igen. Nagyon nehéz elsétálni mellette. Ezért próbáltam megoldani, mielőtt elmegyünk innen. De el kell mennünk, padavan.

Obi-van arca megkeményedett.

- Obi-van - folytatta Qui-gon gyengéden. - Mindaz, amiről azt hitted, hogy itt megtalálta, már birtokoltad előtte is. Jedi vagy. Minden, amire szükséged van, az a távolság és egy kis elmélkedéssel eltöltött idő.

- Nincs szükségem elmélkedésre - felelte Obi-van mereven.

- Ez a te döntésed - mondta Qui-gon. - De mégis, velem kell tartanod vissza a Templomba. Össze kell szednem pár dolgot Tahl számára a városban. Amikor visszatérek, elvárom, hogy összecsomagolva, útra készen találjalak itt,

Visszaindult a főterem felé, Obi-van azonban nem mozdult.

- Gyere, padavan!!

Obi-van kelleetlenül indult meg a nyomában. Qui-gon érezte, hogy aggodalom töltötte el a fiút. Volt valami zárkózottság Obi-vanban, valami állhatatosság, amit ezelőtt még sohasem érzett a tanítványában. Jó lenne visszatérni a Templomba, ahol Yoda bölcsessége és a nyugalmas környezet segíthet Obi-vannak megtalálnia önmagát újra.

Qui-gon örömrivalgást hallott a főcsatorna felől, hangok kiabáltak és léptek csattogtak a köpadlón. Meggyorsította a lépteit, és szinte berobbant a terembe, Obi-vannal a sarkában.

Nield törtetett eléjük.

- Az egyezsége való ajánlat trükk volt. Az öregek megtámadtak minket!

18. FEJEZET

Káosz uralkodott a csatornáknál. A közlekedőutak tele voltak testekkel, és gyerekek próbáltak menekülni a felettük zajló harc elől. Néhányan megsebesültek. Mások sietve próbálták felfegyverezni magukat, a viszsza-vissza készülve. Ifjak ezreit ejtették csapdába odafenn a parkokban és a tereken. Erősítésre volt szükségük.

- Gyógyszerekre van szükségünk és egy láncra, amely a fegyverutánpótlást biztosítja - intézkedett Cerasi.

- Arra van szükségünk, hogy kemény ellencsapást mérjünk rájuk! - kiáltotta Nield.

Obi-van rohant, hogy összedugja a fejét Nielddel és Cerasival, Qui-gon látta a gyötrelmet mindhárman arcán. Helyes dolog, hogy padavanja addig segít nekik, amíg tud.

De nekik ki kell juttatniuk Tahlt a bolygóról. Most ez a leg sürgetőbb.

Qui-gon a nőhöz sietett. Tahl ült, és feszülten hallgatta, mi folyik körülötte.

Qui-gon leguggolt hozzá.

- Azt remélem, hogy még el tudok menni a városba, és szerzek neked gyógyszereket, kölcsönkérhetek egy suhanót, de attól tartok, ez most már lehetetlen. A háború kitört, és nekünk azonnal távoznunk kell,

- Rendben van - bólintott Tahl, - Tudok járni, Qui-

gon. - A gyógyszereid máris segítettek rajtam. Meg tudom csinálni, ha vezetsz.

Qui-gon lehajolt, hogy összeszedje a holmijaikat. Elhagyták a túlélőcsomagjaikat, de az elmúlt pár napban sikerült pár dolgot összegyűjtenie. Biztonságba helyezte őket egy Cerasitól kapott csomagban.

Amikor Obi-vant kereste, látta, hogy a fiú elment.

Cerasi és Nield szintén távoztak valahová. Qui-gon ledobta a csomagot, és átkutatta a szomszédos csatornákat. Olyan messzire elment, amilyen messzire csak tudott, de mindez csak időpocsékolás volt. Obi-van minden bizonnyal felment Cerasival és Nielddel a felszínre.

Talán azt gondolta, hogy Qui-gonnak még mindig szüksége van némi felszerelésre, ahogy azt mondta is a fiúnak. Ebben az esetben Obi-van talán azt tervezi, hogy a vadászgépénél találkozni. A fiú ismét engedetlenkedett, de Qui-gon biztosan érezte, hogy Obi-van feltűnik majd a hajónál.

Bárhogyan is, nem vesztegethette tovább az időt. Összeszedte a csomagját, segített Tahl-nak felkelni, majd elindult a csatornákon keresztül Zehava szélé felé.

A füstszag és a sikoltások betöltötték a levegőt, amint Obi-van, Cerasi és Nield kimásztak a felszínre. Egy fal fedezékében kuporodtak le. Fölöttük vadászgépek köröztek, géppuskasorozatok szórva a parkra, ahol az ifjak gyűltek össze. Gyerekek rohantak fedezék után kutatva, vagy próbáltak meg a hajókra lőni vállra szerelhető aknavetővel. A vadászgépek azonban lőtávolon kívül maradtak.

- Pazarolják a muníciót! - kiáltotta Nield.

- Biztosan egy másik bázisról hozták ide a vadászgépekkel - mondta Cerasi. - Vagy valahol

máshol rejtették el, amiről mi nem tudunk. Nem harcolhatunk ellenük a földről!

Obi-van megmarkolta a falat. Egy vadászgép alacsony repült, Gyors villámlásokat látott az elülső fegyvertokból kilövellni. Fegyvertűz csapódott a föbe. Egy fiatal lány rohant fedezék után kutatva. Egy fiú nem volt ilyen szerencsés. A lövedék eltalálta a lábát, és elzuhant. Mielőtt Obi-van megmozdulhatott volna, a fiú társa biztonságos helyre húzta. Fájdalom hasított Obi-van testébe. A gyerekeknek nincs segítségük!

Cerasi összeszorította a szemét, mintha nem bírna többet látni.

- Meg kell állítanunk ezt a gyilkolást! - nyögte dermedten.

- Csak három vadászgép van - mondta Obi-van feszülten, az eget figyelve.

- Ez is éppen elég - felelte Nield zordul. - Össze kell szerveznünk őket, Ki fogják kergetni több mint a felét a mieinknek a városból, ha nem csinálunk valamit!

Nield Obi-van hoz fordult.

- Újra szükségünk van a vadászgépedre, barátom. A levegőben kell harcolnunk velük. A te tudásoddal le tudjuk verni őket, ugyanúgy, ahogy leromboltuk a tornyokat is.

Obi-van megütközve nézett barátaira.

- Azt mondtátok, nem kéritek tőlem újra, hogy szegüljek szembe Qui-gon parancsával.

- De most minden megváltozott, Obi-van - esdekelt Cerasi. - Nézz körül! Gyerekek halnak meg. Mindent el fogunk veszíteni, ha nem tudunk a levegőben harcolni ellenük.

Könnyek futottak le Cerasi arcán.

- Kérlek!

Obi-van fülei csengtek a megfélemlített gyermekek

sikolyaitól. Még ha ő maga biztonságban volt is a fal mögött, úgy érezte, mintha a fegyvertűz a testét szaggatná keresztül. Ketté szakadt. Minden, amit eddig ismert, mindaz, amit eddig fontosnak hitt, széttört. Jedi tanulmányai darabokban heverték a lábai előtt. Semmit sem jelentettek ahhoz képest, ami most itt zajlott körülötte.

Megrezzent, amikor egy proton torpedó felrobbant a közelében. Mocsok spricelt a levegőbe, majd esőként a fejükre hullott vissza.

- Obi-van! - kiáltotta Nield. - Választanod kell!

Cerasi arcán a könnyek csíkot rajzoltak a pizsokba. Nem beszélt. Vállai úgy rázkódtak, mint egy gyermeké, aki kínjában zokog.

Obi-van rájött, hogy már választott. Nem fordíthat hátat az ígéretének. Nem fordíthat hátat a barátainak. Még akkor sem, ha ennek fejében mindent el kell hagynia. Mindent adott, és még többet is.

Visszajövök - ígérte, és elment.

19. FEJEZET

Obi-van megállás nélkül rohant. Qui-gon előtt kell elérnie a hajót. Nem akart újabb konfrontációt. Ha Qui-gon megpróbálja megállítani, mit fog tenni? Félresöpörte a gondolatot. Neki kell odaérnie hamarabb. Tahl lassítani fogja Qui-gon haladását.

Azonban alábecsülte a két Jedi-lovag elszántságát és sebességét. Ahogy végigrohant a kanyon ösvényén, meglátta Qui-gont, amint leemelte az álcázásként használt lombokat. Tahl minden bizonnyal már a hajóban volt.

A léptei meglassultak, amikor Qui-gon észlelte a közeledtét. Obi-van látta Mestere tekintetében a megkönnyebbülést. Qui-gon azt hitte, azért jött, hogy visszamenjen vele a Templomba. A Jedi-lovag a bejárati rámpán állt, és várt.

Obi-van nem adott esélyt Qui-gonnak, hogy megszólaljon. Nem bírta volna végighallgatni a köszöntő szavakat.

- Nem azért jöttem, hogy veled menjek - szólalt meg sietve. - A vadászgépért jöttem.

Qui-gon üdvözlő tekintete elhalványult. Arcvonásai maszkká fagytak.

- Tahl a hajón van - felelte. - Elviszem Coruscantra.
- Visszahozom a hajót - próbálkozott Obi-van. - Most szükségem van rá. Ha itt megvársz...
- Nem felelte Qui-gon mérgesen. - Nem, padavan.

Nem könnyíteni meg neked az ámulást. Ha megpróbálsz megtenni ezt a lépést, tudd, hogy milyen nehéz.

Egyiküknek sem mozdultak az izmai. Obi-van mégis tudta, hogy Qui-gon éppen úgy készen áll a küzdelemre, mint ő maga. Az Erő körülötte hullámozott, de ez zavaros Erő volt, sem sötét, sem világos. Megpróbálta megcsapolni, de nem tudta. Olyan volt, mint megpróbálni megszorítani egy maréknyi homokot, amely kiszűrődött az ujjai közötti réseken.

Nincs más választása. A világ haldoklik körülötte. Meg kell mentenie. Meg keli küzdenie Qui-gonnal.

Obi-van a lézerekardjáért nyúlt. Qui-gon csak egy pillanat töredékével maradt le. Gyorsasága miatt azonban egyazon időben aktiválták Obi-vannal.

Qui-gon kardja zöldesen ragyogott tel, megcsillanva a szürke fényben. Obi-van érezte, amint saját lézerekardja a tenyerében lüktet. A Jedi-lovag Obi-vanon tartotta a tekintetét.

Eljött a pillanat. Csak előre kell lépnie, és kihívja a Mesterét. Csak egyetlen izmát kell megmozdítania, és támadó mozdulatává válik. És akkor kezdetét veszi a küzdelem.

Obi-van tekintete találkozott Qui-gonéval, és ugyanazt az aggodalmat látta meg benne, amit ő is érzett. Valamit megszakadni érzett belül, és elhatározása lassan szertefoszlott. Nem tehette ezt meg.

Szinte egyszerre engedték le mindketten a fegyverüket. A lézerekardok elgyengülő sercegéssel kapcsolódtak ki.

Egy pillanatig mindaz, amit Obi-van hallott a magányos szél hangja volt, amint átvágtatott a kanyonon.

- Választanod kell. Obi-van - szólalt meg csendesen Qui-gon. - Velem jössz, vagy itt maradsz. De azt tudnod kell, hogy ha itt maradsz, nem vagy többé Jedi.

Nem vagy többé Jedi. Felkészült megtenni ezt a lépést? Ez az, amit meg kell tennie?

Egyetlen pillanat múlt el, de időtlen hosszúságúnak tűnt Obi-van számára. Az idő semmit sem jelentett. A szembeszegülés azzal az emberrel, akinek alárendelte magát tanulásban, védekezésben és támogatásban, hirtelen valótlannak érződött. Hogyan juthatott idáig? Mit művelt?

De a zavarodottságán át is látta Cerasi szenvedélyes tekintetét, hallotta Nield buzgó szavait. Még mindig érezte a csata füstjét, és a kétségbeesett gyerekek sikolyait. Eltorlaszolt utcákat látott, és öregeket, akik túlon túl elvakultak a gyűlölettől, hogy észrevegyék, meggyilkolják a bolygójukat, darabról darabra. Látta, amint megölik a saját gyermekeiket.

Beszélhetne Qui-gonnak a csatáról, amit látott. Megpróbálhatná. De előbb kellett volna próbálnia. Qui-gonnak igaza van, Választania kell.

Obi-van megmarkolta meggyőződésének képzeletbeli követ, és érezte, amint a zavarodottsága elrepül. Itt a Meiida/Daanon találkozott a valósággal, ami erősebb, mint bármi, amit eddig ismert.

- Találtam itt valamit, ami sokkal fontosabb, mint a Jedi szabályzat! - kezdte Obi-van lassan. - Nem csak olyasvalamit, amiért érdemes harcolni, hanem azt, amiért érdemes meghalni.

Obi-van odadobta Qui-gonnak a lézerekardját.

- Elmehetsz, Qui-gon Jinn. Én maradok.

Olyan volt, mintha a szavak arcul csapták volna Qui-gont, és ettől megrándult. Lebámult Obi-van kardjára, amit a kezében tartott, és nem beszélt. Hatalmas küzdelem látszott zajlani a Jedi-lovag erős testében.

Obi-van megsebezte. Szerette volna a szavakat el

nem hangzottá tenni. De nem lehetett. Kimondták őket, és ő értette a jelentésüket.

Qui-gon nem nézett a fiúra. Nem mondott egyetlen szót sem. Megfordult és felment a rámpán, be a vadászgépbe.

Obi-van hátrahúzódott, amikor a motorok begyulladnak. A hajó simán emelkedett fel a kanyonból, majd elzúgott a felsőbb atmoszférába.

Obi-van ott állt, és addig nézett utána, amíg el nem tűnt a szeme elől. Aztán megfordult. Végigsietett az ösvényen, vissza Zehavába, új élete felé.

Cerasi és Nield már vártak rá.